

CALVINIST CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

Address all communication to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. — Phone 547-1488 and 547-1489

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Ontario, and for payment in cash, Postage paid at Hamilton.

MAY 14, 1965 — No. 697 — 20th YEAR OF PUBLICATION

"HITLER . . . Connais Pas"

Twintig jaar geleden, in Mei

DOOR LOUIS M. TAMMINGA

De Fransen hebben een film gemaakt met de onthullende titel: "Hitler . . . connais pas", Hitler? Nooit van gehoord.

Geen wonder ook.

De oorlog ligt alweer twintig jaar achter ons. Een nieuwe generatie groeide op, die de redevoeringen van de Führer niet heeft gekend.

Wel heeft onze jeugd episodes uit de tweede wereldoorlog gezien op T.V., maar een nieuwe dag eist hun aandacht en ze kunnen zich niet goed indenken waarom de bevrijdingsdag zo'n diepe indruk maakt op hun ouders en ze weten ook niet waar het allemaal precies om ging. Je moet die vijf jaren hebben ervaren en je moet die vijfde mei 1945 hebben meegemaakt om dat te kunnen doorleven.

* * *

Onlangs schreef de Nederlandse hoofdluchtmachtpredikant Ds. A. C. J. Van der Poel over deze veranderingen. Hij vertelde hoe hij vroeger als klein jochie een oude snorrebaard uit volle borst hoorde zingen: "Waterloo, Waterloo, Nergens kreeg die Fransman zo!", en hoe hij zich toen verwonderd afvroeg waarover die snorreman zich zo druk maakte.

Oorlog is een hard bedrijf en de doden vallen op Cyprus en in Viet Nam; partisanen sterven voor het vuurpeleton op Cuba en kinderen bedelen om voedsel in de Congo en Korea.

Maar 't leven zou vreselijk somber worden als je je daar teveel in verdiept.

* * *

Van der Poel verwijst naar een gesprek met een 18-jarig meisje, Mieke, die dan zegt: "De bezetting, concentratiekampen, de oorlog, het lijkt wel of er nooit iets anders in jullie leven heeft bestaan". Haar vriend Herman is het daar mee eens: "Hoor eens, het zal allemaal wel zo zijn, maar er is voor ons geen beginnen aan. Wat wil je eigenlijk? We zitten toch ook niet iedere dag de krant te spellen over alles wat er in Viet Nam gebeurt en in Laos, in de Congo en weet ik veel waar dan ook weer? Zoveel doden in Angola lees je nu, maar je gaat dat toch niet allemaal uitpluizen? Dan kan je altijd wel woedend worden. Ik kan er toch niets aan veranderen; wat zal ik me dan druk maken?"

En wij zelf dan?

* * *

Ik las een pocketbook over de moord op de zes miljoen Joden. U herinnert zich dat soort foto's wel, aangrijpend triest; uitgeteerde lichamen, stapels lijken, plaatjes van neergeschoten en opgehangen mensen en grijnzende S.S. beulen.

Maar de tijd neemt al die beelden mee als een onverstoorbare brede rivier. De slag bij Waterloo, de Maginot linie, de "battle of Britain", de slag in de Javazee, Stalingrad, het zijn allemaal maar episoden uit een tragische kroniek. Maar werk, school, bruiloften en afbetalingen gaan door.

* * *

En stel U nu eens voor, dat er een generatie zou opgroeien, onder ons, die ook de blijvende strijd der geesten niet meer leerde opmerken.

Want Paulus zegt dat alle regering er is van Godswege: "Er is geen overheid dan door God, en die er zijn, zijn door God gesteld". En nu weten we wel dat van deze tekst allerlei misbruik is gemaakt. Maar het blijft toch waar, dat de overheid een roeping heeft van God, opdat er leven zij, leven in vrijheid en vrede, leven dat beschermd is, huwelijk en gezin, arbeid en brood, recht en orde, vrijheid van geweten, opdat het Woord van God verkondigd kan worden.

Nu kan het overheidsgezag ontaarden. Overheden kunnen zichzelf tot afgod maken en totale invloed opeisen. Dat was zo in Hitler-Duitsland met zijn afgodisch-tyranniek bewind. Daarvan werden we op 5 mei 1945 bevrijd.

En nu zullen de jongeren dat niet zo kunnen ervaren, als de mensen die op de bevrijdingsdag schreeuwden en dansten van uitgelaten vreugde. Maar het wezenlijke zal begrepen worden als een andere generatie hieruit gaat leven en leren: God's Woord moet door ons spreken in iedere sector van het maatschappelijk bestel.

* * *

In onze kerkeraadskamer hangt een mooie plaat van de beginselstrijd, in het verleden gevochten in ons oude vaderland. Op die plaat staat ook deze leuze — gloednieuw voor 1965 in Canada —: "De democratie staat alleen veilig als ze zich laat beheersen door de Christus".



HET DEFILE OP PALEIS SOESTDIJK

H. M. de Koningin, Prins Bernhard, Prinses Christina en Prinses Beatrix op het bordes van paleis Soestdijk midden tussen de bloemen. (30 april 1965)

U kunt me nog meer vertellen . . . .

Ja, U kunt me nog meer vertellen . . . . Dat wil in onze oude vertrouwde moedertaal zoveel zeggen als: "Wat U zegt klinkt wel erg mooi, of erg indrukwekkend, maar ik ben het er toch niet helemaal mee eens".

Er blijft toch ergens een gevoel van onbehagen bij mij achter. Al praat U ook nog een hele avond, of een hele week, U kunt mij nog meer vertellen.

Ik weet niet, lezers, hoe het U vergaat na "Selma". Maar dat is wat telkens weer bij mij opkomt als ik weer een mooi verhaal gelezen heb, waarin geprobeerd wordt ons ook de andere kant van Selma te laten zien. De "andere kant", die meestal hier op neerkomt, dat het wel niet helemaal zuiver is, wat tot Selma aanleiding gaf, maar dat, goed bekeken, die arme blanken in het zuiden van de States er toch eigenlijk veel slechter af komen dan ze verdienen. Tenslotte wil niemand het voor de moorden opnemen, die daar zo in koelen bloede plaats vonden (zoals wanneer ergens een paar "niggerlovers" in een swamp doodgestoken of doodgesneden worden, of een moeder doodgeschoten wordt omdat ze zo maar met een paar negerjongens in een auto zich over de openbare weg voortbewoog) maar voor de rest is alles wat daar plaats vond toch wel wat erg overdreven. Waarom zo'n drukte over een paar negerkinderen, die door de "beroemde" sheriff Clarke als beesten op mars werden gejaagd, of traangas, dat naast sommige knuppels op sommige van die stomme negers neerdaalde? Als ze thuis gebleven waren, was hun niets overkomen. Dan hadden ze het traangas in South Vietnam kunnen gebruiken en de knuppels op de witte beatniks die stonden te grinniken op de brug waar ze vlakbij de lijken van die niggerlovers hadden verborgen.

Veel erger is dat enkele van die zuidelijke staten op het ogenblik het slachtoffer dreigen te worden van Mr. Johnson's maatregelen om zogenaamd recht en orde te herstellen. Zo'n negervriend, die probeert om met verkrachting van wettelijke rechten zulke staten ergens zo maar zijn wil op te leggen. Dat ze nl. menselijk (en dus christelijk) moeten gaan optreden t.a.v. de rechten van de zwarte minderheden of meerderheden, die er wonen. Die nota bene de K.K.K., die nog wel het kruis, dat teken der verzoening, in lichter laaie zetten, door een klein misverstand in hun denken (als teken van de haat) aan banden wil gaan leggen.

Als ik deze dingen lees, dan denk ik bij mijzelf: "Meneer, wie U ook bent: U kunt me nog meer vertellen." En als ik dan lees of hoor, hoe men probeert om op alle mogelijke manieren, elke beweging en bijna alle mensen die aan "Selma" deelnamen, te presenteren als Communist of Communist-genoot, dan denk ik weer: "Meneer, wie U ook bent, U kunt me nog meer vertellen" . . . . En als ik dan lees, hoe men probeert "Selma" onmogelijk te maken door het voor te stellen alsof het zo'n beetje een optocht was van prostituees en sexueel gederailleerden, dan denk ik (maar nu een beetje heftiger): "Meneer, wie U ook bent, U kunt me nog meer vertellen".

Nu een beetje heftiger, want dat was het argument (en precies zo) dat de Farizeeën in Jezus' dagen gebruikten tegen Hem: "Hij eet met hoeren en met tollenaren". "Hij marcheert met hoeren en met tollenaren."

Nee, meneer, wie U ook bent, U kunt me nog meer vertellen, nog veel meer. Maar ik geloof U toch niet. Want Selma heeft een te duidelijk taal gesproken. De taal van de weerloosheid, van een door gebed gedragen discipline (anders had het nooit zo gekund) ter verdediging van de meest elementaire rechten van de mens, die neger heet. Die zwart is, maar Gods schepsel **is.**

En weet U waarom U me nog meer kunt vertellen? Omdat U al te erg Uw best doet om te jammeren over die arme zuidelijke staten en om schandverhalen te vertellen over Ds. King en zijn vrienden.

Omdat, meneer, ik onder die zwarte huid een mens, Gods schepsel zie, gelijk aan de Jood, die door de Nazi's en zijn aanhangers werd gefolterd en van zijn rechten beroofd.

Omdat in die strijd, meneer, velen van ons, die nu hier in Canada zijn, vele herinneringen hebben aan familie-leden, aan vrienden en medekameraden, die het hoogste offer brachten voor de rechten van hun naaste, ongeacht of die Ariër of Jood, neger of blanke was.

Daarom meneer, kunt U me nog meer vertellen. Want sinds wij het zelf gezien en doorleden hebben, dulden wij niet meer: de verhalen en de foto's die wij in de kranten vinden, en over de radio en T.V. zien en horen over Mr. Wallace, over Mr. Clark en al hun lotgenoten.

Meneer wij geloven U niet, met al Uw excuses, met al Uw gejammer over Communisten en Communistenvrienden. Want we hebben dat eerder gehoord. We hebben dat gehoord van de heren van het Herrenvolk, die omdat we hen in naam van God en Zijn Woord bestreden uitmaakten voor Communisten en Communistenvrienden. En inderdaad, meneer, daar waren Communisten onder ons.

Wij vochten als Gereformeerden en Hervormden, als Socialisten en als Communisten samen om deze vijand van de van God geschonken menselijke waardigheid, te weerstaan.

Maar weet U wat het meest beschamend was? Dat terwijl wij streden met Socialisten en met Communisten vele Christenen thuis zaten te huilen, dat het toch maar erg was met die mensen, die zich verzetten. Mensen, die in de naam van God en Christus zeiden, dat we ons niet mochten verzetten. Mensen (Christelijke mensen), die met verhalen aankwamen over die gemene Joden. Die hun eigen lafheid en onchristelijkheid maskerden achter zulke excuses. Zoals zovele Christenen in de United States vandaag zich zitten te excuseren, omdat die negers toch maar negers zijn.

Waarom die beste Christenen een moord geen moord noemen. Waarom die beste Christenen zelfs in de Courtroom applaudiseren als het recht geen recht wil zijn, omdat het maar negers waren en "niggerlovers", die als slachtoffer vielen.

Hebben die negers ooit begeerd om naar de United States te komen? Of zijn ze als beesten daarheen gesleept om als beesten verkocht en behandeld te worden?

Of ik geen problemen zie wat betreft de rassen? Wat dacht U? Zelfs Rev. King ziet ze wel.

Maar daar gaat het niet om: het gaat om de rechten van deze mensen, hun menselijke en dus van God geschonken rechten.

Daarom meneer, kunt U me nog meer vertellen.

Maar ik zal blijven protesteren en me blijven schamen. Voor die vele christenen in de zuidelijke staten. Die vooraan staan om Selma klein te maken en af te breken en om MOORD IN DE NAAM VAN HET KRUIS te verdedigen.

Jac. Geuzebroek

Na de Bevrijding

Schoon en stralend is, gelijk toen, het voorjaar,
Koud des morgens, maar als de dagen verder
Opengaan, is de eeuwige lucht een wonder
Voor de geredden.

In 't doorzichtig waas over al de brake
Landen ploegen weer de trage paarden
Als altijd, wijl nog de nabije verten
Dreunen van oorlog.

Dit beleefd te hebben, dit heellijfs uit te
Mogen spreken, ieder ontwaken weer te
Weten: heen is en nu voorgoed, de welhaast
Duldloze knechtschap —

Waard is het, vijf jaren gesmacht te hebben,
Nu opstandig, dan weer gelaten, en niet
Eén van de ongeborenen zal de vrijheid
Ooit zo beseffen.

J. C. BLOEM
Uit: "Klimatologisch"

Nederlandse Geleerden in Canada

Een klein beetje Nationale trots is wel geoorloofd

De *St. Catharines Standard* van 22 april j.l. maakte melding van vijf benoemingen aan de Brock University te St. Catharines, Ont., waarvan er één is gegeven aan Dr. F. P. Koffeyberg als '"associate professor of chemistry".

Dr. Koffeyberg is een Nederlander en slaagde in 1955 cum laude aan de Vrije Universiteit te Amsterdam. In 1959 verwierf Dr. Koffeyberg zijn graad van doctorandus, eveneens cum laude. Van 1959 tot 1962 was de nieuwe professor werkzaam bij de chemische afdeling van de National Research Council te Ottawa. De laatste drie jaar was hij verbonden aan de Corning Glass Works, waar hij onderzoek- en experimenteel werk deed. Professor Koffeyberg is 31 jaar oud.

In september a.s. zal Dr. Koffeyberg nu aan de Brock University gaan doceren.

Maclean's Magazine (nummer van 1 mei 1965) oordeelde, dat de Nederlander Jan van Kranendonk de knapste man van Canada is.

Professor van Kranendonk, die thans 40 jaar oud is, was voor 1958 verbonden aan de Leidse Universiteit in Nederland, doch is thans lid van het physics department van de University of Toronto.

De reden dat Maclean's de aandacht vestigde op Prof. Van Kranendonk is niet alleen dat hij zelf een genie is in physica, maar tevens dat door zijn aanwezigheid anderen zijn aangetrokken, die anders wellicht voor Canada verloren zouden zijn geweest. Professor Van Kranendonk heeft thans acht jonge natuur- en wiskundigen om zich heen verzameld, die door het hoofd van Toronto's physics department, Prof. H. S. Welsh, "the best theoretical physics school in Canada" worden genoemd. Opvallend hierbij is, dat van deze acht jonge geleerden er zeven immigrant zijn.

Dertiende Natonale Jaarvergadering der Christian Labour Association of Canada

EEN HOOGTIJDAG

Zij, die gedurende de laatste vijf jaren de C.L.A.C. Conventions bezochten, konden steeds weer tegen elkaar zeggen: "This was the best Convention, yet". En ook nu weer, na afloop van de dertiende Convention op 24 april in Rexdale, hoorden we deze bekende woorden uit de mond van verschillende aanwezigen. En vermoedelijk terecht. Ieder jaar opnieuw is de C.L.A.C. Convention een manifestatie van wat in het geloof volbracht kan worden.

Om 10.15 uur opende de president der C.L.A.C., Mr. H. Kuntz, de vergadering met Schriftlezing uit het eerste hoofdstuk van de brief aan de Colossenzen, waarna hij God's zegen vroeg voor deze dag en Hem dankte voor alles wat Hij in het afgelopen jaar heeft gegeven. In zijn openingswoord wees hij er op dat de C.L.A.C. door het hele land bezig is in 't Konings dienst. Hij citeerde een schrijven van Mr. Antonides enige weken geleden waarin deze vanuit Prince Rupert, B.C. rapporteerde, dat hij in de verte de bergen van Alaska kon zien. Als C.L.A.C., zei Mr. Kuntz, staan wij ook op een bergtop en wij zien met vertrouwen de toekomst in. Een toekomst, die bij alle strijd en moeite aan de Here toebehoort.

Mr. E. Meyers, secretaris der C.L.A.C., las vervolgens de notulen der vorige Conventie en het 7 bladzijden tellende jaarverslag. In dit verslag werd gewaagd van de snelle groei der organisatie, een groei die zich ook in 1964 heeft voortgezet. Deze groei maakte het noodzakelijk om Mr. Antonides naar Vancouver te zenden om van daar uit de ontwikkeling in de West te leiden. Ze had eveneens tot resultaat dat de C.L.A.C. Miss Jessie Lise aanstelde tot secretaresse. Het jaarverslag maakte uitvoerig melding van de activiteiten der "general workers locals", de vele "educational meetings", het afsluiten van maar liefst 25 collectieve arbeidsovereenkomsten in 1964, de publiciteitscampagnes, The Guide, en het soms hartelijke en ook soms minder aangename contact met andere organisaties. Het financieel jaaroverzicht toonde een uitgavencijfer van ruim $27,000. Beide jaarverslagen werden zonder meer door de vergadering goedgekeurd.

Het Nationaal Bestuur kwam hierna met twee belangrijke voorstellen ter tafel, n.l. 1) om toestemming van de leden te ontvangen tot het zo spoedig mogelijk aanstellen van een derde "full-time man" en 2) om een intensieve ledenwerfcampagne te organiseren in de tweede helft van mei.

Beide voorstellen werden nader toegelicht door Mr. E. Vander Kloet, algem. adjunct der C.L.A.C. Hij wees op de in het jaarverslag gemelde groei in leden, locals en personeel. Ofschoon het Nationaal Bestuur oprecht dankbaar is, meent het toch dat de huidige situatie (één agent in Vancouver en één in Toronto) allesbehalve bevredigend is. De heren Antonides en Vandezande werken beide gemiddeld 80 à 100 uur per week en de hoeveelheid werk dat verzet wordt is enorm. Maar desondanks blijft het meeste werk dat verricht moet worden ongedaan. Het is vooral op het gebied van z.g. "Public Relations" en "Publicity" dat de C.L.A.C. capabele mensen tekort komt. In de afgelopen jaren werd een groot aantal contacten gelegd met vooraanstaande figuren uit alle Canadese samenlevingsverbanden. Het gaat hier vooral om leden van het Parlement en de provinciale wetgevende vergaderingen, alsook een aantal hoogleraren, dagbladredakteuren en predikanten uit verschillende kerken. Al deze mensen hebben het optreden der C.L.A.C. met grote instemming begroet. Het Nat. Bestuur acht het van het allergrootste belang om deze contacten te verstevigen en uit te breiden, vooral ook omdat de betrokken personen zelf veelal grote invloed uitoefenen in hun eigen kringen. Aangaande de publiciteit, de C.L.A.C. is in de gelegenheid om regelmatig te publiceren in een groot aantal kerkelijke en niet-kerkelijke bladen van de meest uiteenlopende richting. Voor dit alles heeft zij echter geschoolde krachten nodig, die met kennis en inzicht begaafd zijn. Bij voorkeur krachten die universitair geschoold zijn. Het is de taak der C.L.A.C. om onze maatschappij metterdaad te confronteren met de vrijmakende boodschap van het Evangelie en haar te doen zien het onlosmakelijk verband tussen het Christelijk geloof enerzijds en de arbeid en arbeidsverhoudingen anderzijds. Na deze uiteenzetting nam de vergadering met algemene stemmen het voorstel aan om het Nat. Bestuur te machtigen zo spoedig mogelijk over te gaan tot het benoemen van een derde kracht.

Tevens adopteerde de Convention het voorstel om medio mei in alle locals een ledenwerfcampagne te organiseren. Mr. Vandezande merkte in verband hiermee op dat hij juist deze week een bezoek had ontvangen van enige hoofdbestuursleden der A.F.L.-C.I.O. uit Washington. Na een gesprek van een paar uur verklaarde een dezer personen dat de doelstellingen der C.L.A.C. diametraal tegenover de goals der AFL-CIO staan. "Als wij die overtuiging nu ook maar hebben, dan zullen we straks welgemoed op stap gaan om anderen voor onze taak te winnen," aldus Mr. Vandezande.

Na deze belangrijke besluiten werd de begroting voor 1965 zonder meer goedgekeurd.

Verkiezingen werden gehouden voor drie leden der National Executive Committee. De uitslag hiervan zal pas later worden bekend gemaakt, omdat de stemmen uit de West nog niet binnen waren.

Een uitstekende en algemeen gewaardeerde lunch volgde.

Toen Mr. Kuntz om ongeveer 2 uur de vergadering heropende was het aantal aanwezigen meer dan verdubbeld. Ruim 500 afgevaardigden en gasten vulden de Rexdale Legion Hall. Eerst werd "O, Canada" gezongen, daarna "We praise Thee, O God, our Redeemer, Creator".

Mr. B. A. Kelsey, die voor meer dan vier jaar de C.L.A.C. heeft gediend met zijn uitnemend rechtskundig advies, kreeg het woord, na een introductie door Mr. Vandezande. De aanhoudende ovatie bewees wel hoezeer deze advocaat gerespecteerd werd. Mr. Kelsey wees er op dat de C.L.A.C. een van de weinige organisaties is die de strijd heeft durven aanbinden tegen de geest van materialisme, secularisme en conformisme die onze samenleving beheerst. "Omdat wij voor een rechtvaardige zaak strijden is de overwinning zeker. De Bijbel laat ons daaromtrent niet in het onzekere," aldus Mr. Kelsey.



Dr. Calvin Seerveld (links) gekiekt tijdens de lunch, in gezelschap van Mr. and Mrs. B. A. Kelsey, de advocaat voor de C.L.A.C.

Na de woorden van Mr. Kelsey besloot de Convention om een "resolution" te zenden aan de Federale en Provinciale Ministers van Arbeid, waarin gepleit werd voor een wetgeving die de "freedom of association" daadwerkelijk garandeert.

Dr. R. Kooistra bracht hierna de groeten over van de Association for Reformed Scientific Studies.

Labour, A Burning Bush!

Om 3 uur kreeg Prof. Dr. Calvin Seerveld gelegenheid tot het houden van zijn rede, getiteld "Labour, a burning bush!" We willen trachten om, met behulp van meestal onvertaalde citaten, een indruk te geven van deze monumentale redevoering. (Binnen enkele maanden hoopt de C.L.A.C. de volledige text in brochurevorm te doen verschijnen.)

Dr. Seerveld begon zijn rede met een parafrase van het bekende Bijbelgedeelte uit Exodes 3 en 4, waarin God aan Moses verschijnt in het brandende braambos.

> ". . . I have truly seen the oppressed misery of my people down in Egyptland," said the Lord; I have heard them crying under those who drive them on; I know intimately how they are suffering. So I am come to save them from the hand of the Egyptians, to lead them out of that land to a good land where one can breathe freely . . . Now come, I shall send you to Pharaoh to bring my people up out of Egyptland.
>
> Moses said to God, Who am I to go to Pharaoh to lead the children of Israel out of Egypt?
>
> God said, Will I not be with you?
>
> Moses said to God, But if I go to the children of Israel and tell them the God of your fathers sent me to you and they ask: What's his name? what shall I tell them?
>
> And God said to Moses, I am who I am. So tell the children of Israel, I AM sent me to you — that is my name for all time! that's worth remembering for generation after generation. . ."
>
> North America is not Egypt and Moses is long gone, but God's people and more than God's people are held captive still there where labour is forced, constrictively prescribed so that one cannot breathe freely, and the suffering of each little man is worse than meets the eye because it is treated so callously on such a large scale in the name of all that is falsely holy. But if Moses is long gone, who shall lead God's people, crying under the injustice, out of such captivity?

Dr. Seerveld herinnerde zijn hoorders aan de woorden van de Here Jezus, dat Hij gekomen was om vuur te brengen op de aarde.

> "God's appearance, burning in the bush, is not accidental, but God Incarnate came specifically to set the earth, man and society, on fire, a living witness to His powerful presence in Creation. An those, unwilling to be a burning bush, on fire for the Lord, must beware, lest they burn in prison forever. Are these sayings hard? I speak to you as Christians, that is, people who put their pants on, one leg at a time, like anybody else, but who are willing to listen to the Holy Scriptures as the Word of God, Who made and maintains, rules heaven and earth on which we live and move this afternoon. Therefore, not with faint heart, but with open eyes we must catch the Bible for the cue for labour in 1965 A.D., that is, come to know truly where our labour bondage lies, what direction workers are to take, whether the fire under us be of God or the kind that consumes."

Dr. Seerveld hekelde de houding van het moderne Farizeeïsme.

> "The Pharisee is a believer whose Sunday right hand does not know what his six-days-a-week left hand is doing. On Sunday he is impeccable (that means, you can't pick any flies off him). In matters of Sabbath observance, Canons of Dordt doctrine, moral law and life, it is observed to the letter. He is a principled man who takes the Church, God's law, being righteous, with a seriousness Christ never laughed at. The Pharisee lives with an open Bible, studies it hard, memorizes, quotes, applies it to case after case arising. But the crux of the matter is missing; a repentant heart flowing over in love to God to obey Him indeed . . . The Pharisee is dogmatically cold as ice to the offensive unbeliever, offers not at all to bind up his wounds, but passes by on the other side . . . The most grievous sin of the Pharisee is omission, salt without flavour."

Dr. Seerveld wees op het ambt der verzoening waarin allen staan die de Naam van Christus in deze wereld willen dragen.

> "Every baptized believer has the ministry, you are all ministers of reconciliation, of implementing Christ's reconciling the world to God.

(Vervolg op pag. 3)

CALVINIST - CONTACT
DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone 547-1488 and 547-1489

Editorial Committee: Revs. J. Geuzebroek (president), J. Van Harmelen (secretary), Dr. R. Kooistra.

Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ont.

Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Saturday before date of issue.
Subscription price: $5.00 per year.
All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

EEN HOOGTIJ DAG

(Vervolg van pagina 2)

When a baptized father breaks bread in the home, cuts meat for his wife and children and asks the blessing of God upon their meal together, he is officiating in the ministry of reconciling bread and meat, man-wife, parent-child relation to God in the Name of Jesus Christ.

And when a teacher teaches children to look at a rose or to understand the refraction of light with a ruler and a glass of water, all within the soft-spoken vision that this is our Father's world, she is officiating in the ministry of reconciling plants, the laws of light, reconciling it all to God in Jesus Christ our Lord.

When a labour union begins its meeting with a psalm, Scripture and a prayer not to be greedy, pleading for the presence of the Holy Spirit to help them add up the cost of living and a fair wage, then you have men, who are officiating the ministry of reconciling work, sweat and money to our Creator God, for Christ's sake.

And when a group of elders, after seventy times seven visits, agonizing soul-searching, constant forgiving and probing, decide regretfully to begin censure on some wayward one, they are officiating in the ministry of reconciling the confession and life of men, pure before God.

Dr. Seerveld waarschuwde voor hen, die, misschien met goede bedoelingen, trachten het leven in al zijn schakeringen, te binden aan de geïnstitueerde kerk.

"A Christian home is a home, not a church; and a Christian school is a school, not a home, and a Christian labour union is a labour union, not a school and the church is a church, not a law court of the State. Yet, Christian home, school labour union, church, each with its own peculiar formation of the ministry of reconciling creation to God through the redeeming work of Jesus Christ insofar as each is the meeting place of the Holy Spirit . . . insofar Christian home, school, labour union, church are manifestations of what the Bible calls the mysterious body of Christ, faint revelation of His glorious rule upon earth, weak, faulty, broken by us men though it be."

Zij, die het leven willen verkerkelijken, komen gevaarlijk dicht bij de Farizeeën, waarvan Christus verklaarde dat zij de deur van het Koninkrijk hadden dichtgeworpen.

Telkens in de geschiedenis, wanneer kerk of staat of andere samenlevingsverbanden hun door God gestelde grenzen overschreden, resulteerde dit in tyrannie. Dr. Seerveld schetste in het kort het verloop der historie van de laatste vier eeuwen. Het proces van afval was hierin duidelijk openbaar. We gaan thans in de richting van de "great society", een society echter, waarin geen rekening gehouden wordt met Christus en Zijn Koningschap. Christus is op z'n hoogst een ideaal, een schone mythe, maar geen realiteit in het leven va nalle dag. Vandaar de scheve verhoudingen die onze samenleving kenmerken.

"If you don't want to join our union, there is no place for you in this city. And an independent trucker cannot operate in Chicago, and if he does, he will end up with a steering wheel around his broken neck."

Duidelijk wees Dr. Seerveld aan, waar het in onze verseculariseerde wereld om gaat.

". . . at stake is the honour of God, the rule of Jesus Christ, that is the battle being fought. It's not one against flesh and blood, but against evil powers in high and mighty places; it is the body of Christ, the Kingdom of Heaven versus worldly kingdoms; it is the woman with child versus the fould-smelling dragon of Revelation. Those that profess to belong to God, have they forgotten that this battle, Kingdom of God versus secular kingdoms is what is really going on in this world?

Dr. Seerveld releveerde hoe men de Duitse Christenen verweet dat zij niets gedaan hadden om de opkomst van het Derde Rijk tegen te houden. Zij echter konden het niet helpen. De ware schuldigen waren hun Christelijke vaders en grootvaders, die meenden zich buiten de politiek en de sociale vraagstukken te moeten houden.

"Do you, here in Canada, live in grandfather's time? And is it in my country perhaps father's day? It's time for Christian action! We, Christians, can spend all our time and efforts on saving souls for eternity, while society goes to hell."

Dr. Seerveld besloot zijn rede met te zeggen:

"Go down Moses, way down in Egyptland! Whether as a gifted lawyer, able to plead the cause of Christ's body before the Supreme Court of Canada and maybe, someday, before the Queen, who knows, should God so wish to press His claim upon Canadian conscience, or simply as a labourer with a grade school education, patiently putting The Guide in some recalcitrant elder's mailbox.

Go down Moses, way down in Egyptland; tell old Pharaoh, let my people go! Let us go down, each one as a burning bush . . . each believer may have the vision that his labour is a burning bush, fired pentecostally by the flame of the Lord; that's our birthright as believers!

And if the burning of the bush wears on you, workers, endure it yet a little while, my people, says the Lord. For He is coming soon, not tarrying and shall set you to building, farming, constructing and manufacturing in the city whose streets are of gold; where justice, peace and joy in the Holy Spirit rule without end. Do not be found wanting when He comes!

De doodse stilte die er heerste toen Dr. Seerveld het podium verliet, was een duidelijke manifestatie van de indruk die deze rede gemaakt had op de aanwezigen.

Mr. Kuntz dankte Dr. Seerveld en allen die hun best hadden gedaan om deze dag te maken tot een hoogtijdag, die niet licht vergeten zal worden.

Na het zingen van "God save the Queen", ging oud-voorzitter Mr. James Joosse voor in dankgebed.

Ed. Vander Kloet.

KLEOPAS

(4 Mijl N.W. van Jeruzalem)
9 april, A.D. 30?)

O, wàt een avond voor een dag,
die grijs en leeg begon!
de sterren wijzen ons de weg,
maar in mij schijnt de zon —
geen blijder tijding bracht men ooit
aan oud Jeruzalem
dan wat ik nu vertellen ga:
Hij leeft . . . en wij met Hem!
— geloofd zij God! was Hij niet toch
de hoop van Israel?
mijn Meester, Hij is sterker dan
de macht van haat en hel! —
we noodden Hem in Emmaüs
te gast, toen 't donker viel,
en al die tijd, o wonder Gods,
woonde Hij in mijn ziel
en was mijn gastheer, zoals Hij
ook vroeger was geweest;
— snel, vriend, wij zijn de sprekers van
het allergrootste feest! —
nog zie ik Jezus' handen en
de glans van Zijn gelaat,
nog hoor ik Jezus' woorden met
een hart, dat nieuw verstaat
en als een fakkel brandend is
in deze lentenacht;
— haast je, mijn vriend, loop harder, want
er wordt op ons gewacht! —
Heer, dat ik U herkennen mocht
in 't breken van het brood . . .
licht naar Uw licht mijn leven uit
de schaduw van de dood.

Tini Van Ameyde.

LEZERS SCHRIJVEN

In Mannenpraat van Calv. Contact van 26 maart vraagt U reactie op uw schrijven.

Het wordt hoe langer hoe duidelijker dat er heden een diepe kloof loopt door de Geref. gezindte, in Holland wel zeer duidelijk zichtbaar.

De meningsverschillen spitsen zich toe op de letterlijke opvatting van de eerste hoofdstukken van Genesis.

En dit raakt direct de onfeilbaarheid van de H.S., want het Nieuwe Testament beroept zich op onderscheidene plaatsen op de letterlijke opvatting van deze hoofdstukken.

De oorzaak van dit alles is, dat sommigen menen dat men de Bijbel in overeenstemming moet brengen met de zgn. feiten die de moderne wetenschap zou hebben ontdekt.

Nu is de Bijbel een wonderlijk boek: Met bovennatuurlijke wijsheid geschreven. Daardoor ook een gevaarlijk boek, want maakt men één steentje los, dan brokkelt alles af. Dat blijkt steeds weer.

Dat geen tittel of jota van de Wet zal "verloren gaan", kunnen we dan ook gerust letterlijk nemen.

Nu doet zich op dit gebied een telkens weerkerend verschijnsel voor, nl. dat Chr. wetenschapsmensen zich altijd weer laten overbluffen door de grote stelligheid, waarmee de zgn. wetenschap spreekt, over feiten die de letterlijke opvatting van vooral Genesis onmogelijk zouden maken.

Later blijkt dan, bij nader onderzoek door Chr. geleerden, dat die zgn. feiten niet zo zeker zijn en tenslotte altijd berusten op in elk geval onbewezen hypothesen. De verdediging komt echter altijd na de aanval, soms verscheidene jaren. Het blijkt dan tenslotte, dat men te vroeg gecapituleerd heeft.

Maar ondertussen is er schade aangericht, vooral in het denken van jonge mensen, ten opzichte van de H.S.

Zo wordt het woord van Dr. A. Kuyper telkens weer bewaarheid: "Wie de eerste hoofdstukken van Genesis neemt als niet authentiek, doet aan de *Kerk* onberekenbare schade."

Dit is begonnen met de dagen van Genesis 1 en in directe aansluiting daarop de chronologie van Gen. 5 en 11, die een onfeilbare leiding geven ten opzichte van de ouderdom van het menselijk geslacht.

Waarvoor heeft men gecapituleerd? Wel, in de vorige eeuw ontstond de leer, dat de aardkorst zich had gevormd in de loop van miljoenen jaren, op dezelfde wijze als dat nu nog gaat.

Men stelde toen een geologische tijdtafel op, verdeeld in een 15-tal tijdvakken, elk van vele miljoenen jaren.

Dit alles was theorie, die berustte op maar weinig gegevens, maar die als zekerheid werd opgediend.

Sommige van onze Chr. wetenschapsmensen werden toen overbluft. Genesis scheen onhoudbaar. Men zocht uitwegen. De scheppingsdagen werden tot tijdvakken verklaard van miljoenen jaren. Het scheen vrij onschuldig, beperkt tot Gen. 1.

Men meende dat dit geen invloed zou hebben op de verdere beschouwing van de Bijbel. Het conflict kwam, toen in die aardlagen ook menselijke overblijfselen werden gevonden. De mens zou dus veel ouder zijn dan de Bijbel aangeeft. De geologische tijdtafel houdt nauw verband met de evolutietheorie en het scheen dus logisch dat ook de mens door evolutie uit het dierenrijk zou zijn voortgekomen.

Daarbij kwam men in conflict met Genesis 2 en 3 en 5 en 11 en het Nieuwe Testament, dat zich daarop beroept.

Totdat er Chr. geleerden kwamen, die deze zgn. onfeilbare geologische tijdtafel nader gingen beschouwen. Het bleek dat de opeenvolging van al die lagen alleen bestond in theorie, en dat de volgorde zelfs dikwijls omgekeerd was. Dat de vorming niet wees op oneindig lange tijden, maar dikwijls op snelle afzetting, met duidelijke tekenen van een ontzaglijke catastrophe door water.

Mannen als Price, Nelson, Rehwinkel, Marsh, Morris, Subol, Riemer en vele anderen wijzen daarop.

Door al dat onderzoek blijkt, dat de vorming en omvorming van die aardlagen met hun fossielen veeleer wijzen op grote catastrophes en dan zoekt men direct verband met de zondvloed.

Verder blijkt dat voor de zondvloed totaal andere omstandigheden kunnen hebben geheerst, en dat de nawerking eeuwen lang doorging. Men heeft te vroeg gecapituleerd.

Daarna deden weer andere vindingen opgeld. Uranium tijdklok, CH4 methode e.a., die weer met grote zekerheid de ouderdom zouden kunnen vaststellen.

Weer lieten velen zich beïnvloeden. Achteraf blijkt reeds weer, dat ook deze nieuwe vindingen beginnen met onbewijsbare hypothesen, b.v. allereerst al, dat deze omzettingen beginnen op een zgn. nulpunt en dat de omstandigheden altijd zijn geweest zoals heden.

Zo gaat het telkens.

Zo zal het doorgaan.

Zelfs zal het nog erger worden, want er staat, dat er wonderen zullen gebeuren waardoor, indien het mogelijk ware, zelfs de uitverkorenen zouden worden misleid.

Tot nog toe zijn er, volgens Dr. Adriani, geen feiten bekend, die een letterlijke opvatting van Genesis 1 onmogelijk zouden maken.

Toch wordt er grote schade aangericht. Belangrijke gedeelten van Genesis worden heden feitelijk tot mythe verklaard. Zie b.v. Delleman, Kuitert, Van Teylingen e.a.

En daar is geen eind aan.

Over het conflict dat daarbij ontstaat met het N. Testament zwijgt men.

Meestal gaat dit samen met drijven naar de Wereld Raad.

Geen wonder dat er wantrouwen en onrust ontstaat ook onder de zgn. leken, en dat er een vereniging van leken wordt opgericht om zich hiermede bezig te houden. (Zie "aroused laity" in Torch and Trumpet, april 1965.)

Andere christelijke geleerden, die vast willen houden aan de letterlijke opvatting ook van Genesis menen soms toch, dat archeologische vondsten een verder terugstellen van de zondvloed aannemelijk maken.

Ook deze onderstelling berust weer op hypothesen van meestal ongelovige archeologen. De Bijbel geeft er geen aanleiding toe. Men meent dan, dat de tijd na de vloed te kort zou zijn voor de ontwikkeling van culturen en volkerenleven.

Men moet echter wel bedenken, dat de mensheid na de vloed begon met de cultuur van voor de vloed. En de ontwikkeling van de mensheid kan zeer snel gaan. In 500 jaar gemakkelijk tot 300 miljoen of meer.

Het antwoord dat de Bijbel geeft ook op de zgn. theïstische evolutieleer is in Genesis 5 en 11.

Daar is niets tegen in te brengen, als men maar goed onderscheidt tussen chronologische lijsten en genealogische lijsten. Genesis 5 en 11 gevolgd door Koningen en Kronieken geven chronologische lijsten met cijfers waartegen niets in te brengen is, b.v. Adam was 130 jaar en gewon Seth. In genealogische lijsten kunnen geslachten worden overgeslagen b.v. Jezus de Zoon van David, de zoon van Abraham.

De chronologische lijsten in Genesis 5 en 11 enz, geven de gewone eenvoudige bijbellezer het wapen tegen de evolutieleer, ook de zgn. theïstische.

Dat is ook volkomen logisch. De Auteur van de Heilige Schrift heeft ook de eenvoudigen niet weerloos gelaten tegen al deze theorieën.

Dat is de grote betekenis van deze hoofdstukken. Dat zijn maar geen aardige bijzonderheden. Daar blijkt weer: '-al de Schrift is van God ingegeven en is nuttig tot onderwijzing en weerlegging.

• •

Er is veel meer over te zeggen.

Men leze voor zichzelf. Want ook op dit gebied is er een schat van lectuur. Hier zelfs meer dan in Holland. Een kleine aanwijzing:

b.v. de Creation Research Society, een vereniging van een 150-tal Chr. geleerden, die zich stellen op het standpunt van de letterlijke opvatting van Genesis. Deze vereniging geeft wetenschappelijke lectuur uit op dit gebied. Adres: 4090 Geddes Rd., Ann Arbor, Michigan, U.S.A.

Dan de Chr. Evidence League, Box 173, Malverne, New York, brengt tal van boeken in de handel op dit gebied. Geeft ook een tijdschrift uit "The Creationist", waarin wetenschappelijke onderwerpen worden behandeld op dit gebied. Enkele van die boeken zijn o.a.:

Marsh: Man, life and time.
Nelson: The deluge story in stone, aanbevolen.
After its kind.
Morris: Genesis Flood — uitvoerig
Twilight of evolution
Catastrophism — kort
Rehwinkel: The flood — populair, ook verkort.
Price: geologie.
Price: fossils, contemporary.
Hughes: Christianity and origins.
Mauro: Biblical chronology.

Verder boeken van Zimmerman, Klotz e.a.

Hollands:

De Ligny: Mens van waar, Wever, Franeker.
Wiseman: Ontdekkingen over Genesis — zeer aan te bevelen; Haan, Groningen. Ook in het Engels: Baker, Grand Rapids.
Menken: Schepping en wereldgeschiedenis, Drukkerij Graafschap, Aalten.
Bettex: De Bijbel Gods Woord; nog steeds onovertroffen, niet verouderd. Kok Kampen.
Men vrage prospectussen aan.
Viibus: the threat of communism.
Een gevluchte Estlander over communisme en Wereldraad.

VanderWerff

Het land van de contrasten

Als je maar voor je uitziet, dan zou je kunnen denken dat je in een welvarende stad ergens in Canada loopt. Maar het is toch echt wel Mexico City, het hart van een land dat uit alle macht probeert om de schade van jarenlange stilstand en verachtering in te halen. Dat is vanzelfsprekend een moeizame en moeilijke strijd. Moeilijker dan menige bezoeker en buitenstaander zal denken.

Een land als Mexico, dat in de Spaanse koloniale tijd zo diep is weggezakt in het primitieve, de 20ste eeuw binnen te leiden, stelt aan een leider ontzaglijke eisen. Zoiets vraagt meer dan het neerhalen van een paar oude gebouwen en het vervangen daarvan door nieuwe. Het vraagt de omvorming van de mentaliteit van een volk dat niet anders kent dan armoede, en gewend is die gelaten te ondergaan. Het betekent het verenigen van groepen en stammen die die eenheid nog nooit gekend, laat staan gevoeld hebben. Het betekent ook konkurrentie met het kommunisme dat er zo gemakkelijk in gaat omdat het eerst alleen maar ontevredenheid vraagt en niet de verbeten strijd en opoffering om de vooruitgang.


Een typische boerenbehuizing op het platteland van Mexico.

Oud naast nieuw

Wie Mexico bezoekt moet er zich dan ook voor wachten om te meten met Noordamerikaanse maten; dat zou niet fair zijn. Hij moet het Mexico van nu vergelijken met het Mexico van zo'n 25 of 50 jaar geleden. En hij zal zich verbazen over de vooruitgang.

Wie Mexico bezoekt, en iets begrijpt van de moeilijkheden daar, zal zich er dan ook niet over verwonderen dat hij allerlei kontrasten, scherpe kontrasten op zijn weg ontmoet. Oud en nieuw, rijk en arm, het gaande en het komende, je vindt het overal naast en door elkaar.

Rijk naast arm

In het hartje van de stad zie je de wolkenkrabbers, de reklamelichten, de stroom van auto's, brede straten en parken en nog veel meer dingen, precies zoals je ze overal in Canada en de V.S. zult vinden.

Maar ga je wat nauwkeuriger kijken, dan is de oude armoe nog niet van de straten verdwenen. De talloze bedelaars zijn blijkbaar de weg van de siesta gegaan. Enkele jaren geleden waren ze er nog, nu niet meer. (Ook de beroemde siesta, de rustperiode van 2 à 3 uur in de middag is er in de hoofdstad niet meer.) Maar je ziet nog wel kinderen, niet ouder dan 6 jaar, op alle uren van de dag en avond, loterijkaartjes te koop aanbieden. Je ziet een vader en moeder, tussen hen de kinderen die op straat liggen te slapen, en voor hen de kranten die ze te koop aanbieden. Met Indiaanse gelatenheid zitten ze te wachten tot de kopers komen en kopen zullen, of misschien ook niet kopen zullen.

Waar zouden ze wonen? Zeker niet in de prachtige huizen die je overal in de stad ziet. Huizen van duidelijk Spaanse architektuur, met muren er omheen, midden in tuinen vol bomen, met altijd groen gras en een weelde van bloemen, rode en blauwe en gele. Misschien wonen ze wel ergens aan de rand van de stad, tussen wat opgestapelde stenen, met een paar planken boven hun hoofd, temidden van stof en vuil en ziekte en armoe en ellende.


De indrukwekkende bibliotheek van de Universiteit van Mexico.

Geletterde naast ongeletterde

Hetzelfde kontrast tussen wat is en wordende is vind je ook in de wereld van het onderwijs. Mexico heeft z'n wereldberoemde universiteit. Je hebt nog nooit zoiets gezien. Zo groot. Het is een kleine stad op zichzelf, telt maar even 85,000 studenten. De universiteit is een van de oudste van het Amerikaanse continent, maar de gebouwen zijn nog maar amper 10 jaar oud. En als je tussen al die gebouwen doorloopt dan val je van de ene verwondering in de andere. Overal zie je de prachtigste 'murals', sommige zijn mozaieken gemaakt van Mexicaans gesteente. Het meest overweldigend is wel de bibliotheek, die bestaat uit 12 verdiepingen. De onderste twee hebben ramen. De bovenste 10 zijn aan alle vier kanten een grote mozaiek. En niet alleen hier maar door de hele stad vind je dit vertoon van kunst.


Een van de prachtige "murals" van de wereldberoemde Universiteit van Mexico. Deze schildering stelt de westerse migratie van de rassen naar Amerika voor.

Maar ga je de stad uit dan vind je de Mexicaan die zijn kleine stukje grond bewerkt met zijn os en primitieve gereedschappen om zich een schraal bestaan te verschaffen. De noodzaak van onderwijs begint pas langzaam tot hem door te dringen.

De ezel naast de auto

Zelfs het verkeer is een kontrast in Mexico. Je ziet nog overal reizen op de oude beproefde methode, per ezel. De heer gemaal op zijn 'burro', zoals ze daar worden genoemd, en zijn trouwe vrouw te voet er naast.

Maar in de stad hebben ze de ezel met een auto verwisseld. Tenminste degenen die dit betalen kunnen. De anderen reizen per bus of taxi. Van beiden vind je legio. Maar stromen auto's zijn er ook. Vier dik in de hoofdstraten. En ze halen eruit wat er in zit. Het lijkt wel of ze allemaal, altijd met elkaar een wedstrijd hebben. Ze schieten vrijmoedig van het ene eind van de straat naar het andere. Stopborden en rode lichten zijn er om te overtreden, vinden ettelijken. Zijstraten schieten ze in en uit met een vrijmoedigheid en onverschilligheid die ons, slome noordelingen, de handen voor de ogen doet slaan. Maar het gaat wonder boven wonder toch altijd weer goed.

De politieagent doet er alleen maar wat aan als hij slecht bij kas zit. Je kunt hem namelijk afkopen. Je kunt dat zelfs doen als je niets op je geweten hebt. Een van onze zendelingen werd door een dame aangereden. Hij had totaal geen schuld. De dame werd dan ook zwaar gestraft, ze moest vijftig Mexicaanse dollars aan de politieman betalen. Rev. Greenway kwam er met $25 af omdat hij geen schuld had.

Het verkeer in de bergen is weer wat anders. De vaart waarmee men langs gapende afgronden rijdt, anderen passeert op de onmogelijkste plaatsen, bochten omgaat, is iets waar ik liefst maar niet teveel over zeg. Ik voel en ik zie het nog.

Koelte naast hitte

Zelfs het weer is een kontrast. Als je de stad uitgaat is het een alleraangenaamste zomertemperatuur, zo tussen 70 en 80 graden. Je bent op een hoogte van ongeveer 7000 voet. Een half uur later zit je op een hoogte van 10,000 voet en, terwijl je geniet van het panorama, van de met sneeuw bedekte bergtoppen, doe je graag je raampje dicht, want het is bepaald koel. Nog een half uur later kijk je je ogen uit naar de bananenpalmen, sinaasappelboomgaarden, de suikerrietvelden, de sawah's en de orgel kakti. Maar de hitte in deze vallei van amper 3000 voet hoogte, die een temperatuur van bijna 100 graden bereikt, valt niet mee voor een mens die maandenlang niet anders dan sneeuw heeft gezien.

Bevrijde naast belaste

Maar het grootste kontrast valt met het blote oog niet te ontdekken, want dat zit niet aan de buitenkant, maar aan de binnenkant. Dat is het kontrast tussen de kleine, arme, worstelende groepjes mensen, die toch zo blij zijn, en zo uitbundig kunnen zingen en zo vrijmoedig kunnen getuigen van hun geloof in de Here Jezus. En dan de anderen die nog zo duidelijk gevangen zitten in 't heidendom, ook al is daar een laagje Rooms Katholicisme over gekomen, die nog gebukt gaan onder het zware juk van de goede werken. Maar daar vertel ik later wel eens wat meer van.

Dit kontrast is het resultaat van de zendelingen. Dit kontrast is er gekomen, ook door het machtige werk van de World Home Bible League. U weet wel, dat is de vereniging die wel hemel en aarde wil bewegen om een Bijbel te zien in elk huis.

Het was de World Home Bible League die ons had uitgenodigd om hun werk en dat van de zendelingen van nabij te zien. (Om misverstand te voorkomen zij hier opgemerkt dat deze reis naar Mexico de World Home Bible League geen cent heeft gekost. Elke cent die de mensen geven voor bijbels, wordt ook inderdaad besteed aan bijbels.)

En wat een terrein! Wat een strijd! En wat een mogelijkheden! Als we die kansen nu eens met elkaar grepen. Als we op zo'n land dat opengaat nu eens beslag legden in de naam van Christus. Als we nu zo'n land dat vooruit wil het uitzicht en de mogelijkheden van het nieuwe leven eens toonden. Als we nu aan ieder die daar lezen leert eens een bijbel gaven, voordat hij kommunistische propaganda in zijn hand gestopt krijgt. Als we nu eens alles op alles zetten om ze het ware Licht te geven, in Mexico, in heel Zuid-Amerika en over de hele wereld.

Een dollar maar en er kunnen weer 50 Johannes evangeliën gedrukt worden. Daar kunnen weer vijftig of nog veel meer mensen voor eeuwig gelukkig door worden. Daar kan een hele kerk uit groeien en wel meer. Daardoor kunnen tientallen, misschien wel honderdtallen zich door losmaken uit het duister en komen naar het licht, om voor eeuwig te prijzen, de kracht van Zijn bloed.

Als je daar aan denkt!

Jack Quartel.

URK in de branding

"Zij, die de zee bevaren", is de titel van een van de beide langspeelplaten, welke verkrijgbaar zijn tegen toezending van $4,10 per stuk bij het Comité Gemeentezang Urk (Oslolaan 4, Urk, Holland).

Zij is ontleend aan de eerste regel van Psalm 107 vers 12. In de massaal gezongen verheven Psalmen van deze platen, belijdt Urk zijn geloof, een stoer geloof, het geloof der vaderen.

Urk is conservatief, dat wil zeggen: Urk is trouw. Omdat God trouw is. Wie de oude bekende Psalmen hoort zingen door het volk van Urk, hoort als het ware de zee bruisen. Het is één machtige stem. Niemand blijft daarbij onbewogen. Zó zongen vader en moeder, zó zong ik toen ik nog naast mijn ouders zat in de kerk van mijn jeugd. Beelden van vroegere tijden rijzen op. Een tijd van kinderlijk geloofsvertrouwen. Die tijd is voor velen voorbij. "Geleerde" mensen trachten ons in verwarring te brengen. Vragen zijn gerezen. En wij staan met Urk in de branding. Urk weet er van en zingt:

"Zo ik niet had geloofd."

Maar het kent het antwoord:

"Uw Woord is mij een lamp voor mijnen voet," en het houdt vast aan Gods beloften:

"De Heer wil ons in gunst aanschouwen; Hij wil Jeruzalem herbouwen."

Als het gaat om de ware eenheid van Gods kerk, belijdt de gemeente van Urk, dat alleen de Here kan "vergaren en in vree doen leven." Het weet:

"De Heer is zo getrouw als sterk,
Hij zal Zijn werk
Voor ons vol-enden."

Urk klaagt en jubelt op deze grammofoonplaten. Het Comité Gemeentezang schrijft:

"Wij zijn zeer verheugd, dat onze mensen in Canada en de U.S.A. zo genieten van onze gemeentezang. Veel brieven van overzee geven daarvan getuigenis. U zult waarschijnlijk zelf wel begrijpen, dat onze gemeente in haar kerkverband een uitzonderingspositie inneemt. Inderdaad moest men meer naar Prof. Zuidema c.s. luisteren, doch wij zien niet anders, dan dat zij gewoon worden doodgezwegen. Men gaat er in de z.g. christelijke pers en radio niet op in; men negeert de "rechtse" groep in kerk- en staatkundig verband geheel. In kerkelijk opzicht verkeert ons kerkverband in een staat van droevig verval. Er zijn geen leiders van formaat, die het kerkvolk oproepen tot wederkeer en de vervlakking gaat zeer snel; het dreigt ons allen te overrompelen. Wij zijn door ons natuurlijk isolement — dat door de drooglegging van het IJsselmeer is opgeheven — jarenlang gespaard gebleven voor veel dingen, maar de tekenen wijzen er op, dat ook hier veel zal veranderen. Daarom ook geven wij onze kerkzang eens uit op de plaat; het kàn nu nog. Wij hebben niet de illusie iets te kunnen doen voor het behouden van de Gereformeerde Kerken voor de Oude Waarheid. Wij zijn maar weinigen in getal in het kerkverband; dominees die mèt ons van gevoelen zijn, vinden we practisch niet meer. Neen, veel hoop dat wij iets zouden kunnen doen, hebben wij niet. Als er geen revival komt, gewerkt van Boven, zien wij de toekomst donker in."

Tot zover de brief.

De op de langspeelplaten uitgebrachte gemeentezang is opgenomen in de Gereformeerde Petrakerk, tijdens de normale kerkdiensten.

De burgerlijke gemeente Urk heeft 6.600 inwoners. De Gereformeerde Kerk van Urk telt 4.000 leden. De Petrakerk heeft 1.000 zitplaatsen. Zoals de gemeente op de platen zingt ,wordt nog elke zondag gezongen in de beide kerkgebouwen van de Gereformeerde Kerk.

Wij schreven, dat Urk conservatief is. Nu zouden wij het graag zo willen stellen, dat Urk in liturgisch opzicht zeer vooruitstrevend en progressief is. Men houdt er niet van een domineeskerk. Men activeert de gemeenteleden in de dienst. Men kent er niet de "comfortable and silent pew". Alle gemeenteleden zijn nl. koorleden. Er wordt uitstekend gezongen. Verder is er een . . . voorlezer. De lezing van de Wet en van de Schrift geschiedt elke zondag door een bij toerbeurt aangewezen ouderling.

De Urker bevolking is opvallend jong. Meer dan de helft van hen is jonger dan 20 jaar. Er zijn geen moeilijkheden met de jeugd, zoals wij die kennen. Er waait een frisse zeewind. Wie de jeugd heeft, heeft de toekomst. Voor Urk zelf is de toekomst dan toch niet zo donker. Want God verlaat niet wat Zijn hand begon. Hij is de Getrouwe tot in eeuwigheid. En de poorten der hel zullen Zijn gemeente niet overweldigen. Wat een troost.

W. C. Homburg

WIJ LAZEN VOOR U



Gemeenschap Der Heiligen

Publicatie, in opdracht van de Synode van Groningen (1963/64) der Gereformeerde Kerken, van het rapport dat ter Synode is uitgebracht door de deputaten voor de bestudering van de vragen van 'pluriformiteit' en oecumeniciteit.

Uitgave: J. H. Kok, Kampen.

Gerecenseerd door Dr. L. Praamsma.

Dit boekje geeft meer dan de hierboven weergegeven omschrijving van de titel zou doen vermoeden. Behalve een inleiding door het moderamen van de Synode, waarin de uitdrukking 'Gemeenschap der Heiligen' aldus wordt geëexegetiseerd, dat de woorden uit de Catechismus 'ten nutte en ter zaligheid der andere lidmaten' (Zondag 21) ook betreft de verhouding tot andere kerken, vinden we het rapport van de deputaten, het rapport van de waarnemers bij de Wereldraad en de I.C.C.C., een schrijven van dr. Visser 't Hooft, de secretaris van de Wereldraad, een schrijven van de Oecumenische Raad van Kerken in Nederland en een schrijven van ds. Maris, secretaris van de I.C.C.C.; benevens het door de Synode genomen besluit.

Het Rapport van deputaten is verdeeld in vier hoofdstukken: 1. Over een Christologische grondslag voor Oecumenisch verband. 2. Over de erkenning van andere kerken naast de eigen kerk. 3. Beoordeling van W.C.C.- en I.C.C.C.-gegevens. 4. Advies.

Het kan niet anders dan toegejuicht worden, dat de Synode van de Ger. Kerken in Nederland dit boekje publiceerde. Inderdaad kan elk meelevend kerklid hier alle gegevens vinden, die te berde gebracht werden om te komen tot het bekende besluit, dat 'er voor de Gereformeerde Kerken geen doorslaggevende verhindering is, *om zich bij* de Wereldraad aan *te sluiten.'*

Het is hier de plaats niet, om op deze Synodale publicatie kritiek te oefenen. Slechts een enkele opmerking moet me van het hart.

Het was een goede gewoonte in onderscheiden Gereformeerde Synodale rapporten te beginnen met een historisch gedeelte en een overzicht te geven van de gegroeide situatie. Nu heb ik in dit rapport wel gevonden een aanhaling uit het 17de eeuwse leerboek de 'Synopsis' en een vermelding van de meningen van Calvijn en Bavinck op bepaalde punten, maar ik heb gemist een geschiedenis van het deputaatschap, dat functioneerde sinds 1946, en waarin de standpunten nogal wat verschoven sinds dat jaar. Het zou, voor een goede meningsvorming, niet ondienstig zijn geweest, om het standpunt weer te geven van die deputaten, die nog niet zo lang geleden tegen aansluiting bij de Wereldraad waarschuwden. Waren die broeders zo slecht ingelicht? En hoe komt het b.v., dat de praeses van bovengenoemde Synode, dr. Kunst, in het begin van de vijftiger jaren namens de Gereformeerde Oecumenische Synode in een brief de toëtreding tot de Wereldraad publiek afkeurde, en dat hij nu die toetreding aanbeveelt? Is dat enkel een gevolg van een vroegere vooringenomenheid, die nu is vervangen door een eerlijker beoordeling? Ik had in elk geval graag gezien, dat in dit boekje rekenschap was gegeven van deze kentering.

In de tweede plaats: de kern van de kwestie is m.i. te vinden in deze zinsnede uit het Schrijven van de Oecumenische Raad van Kerken in Nederland: 'Het is een feit, dat er kerken zijn, waarop de benaming 'vrijzinnig' geheel of ten dele van toepassing is. Om die benaming op zichzelf worden zij niet afgewezen — geen enkele kerk wordt toegelaten of afgewezen om haar benamingen — maar de voorwaarde, die haar gesteld wordt is dat zij de basis aanvaarden'. Wie van oordeel is, dat de term 'vrijzinnig' in het midden van de 20ste eeuw feitelijk niets meer zegt, zal zich hier niet door in het hart getroffen voelen. Wie van oordeel is, dat het neo-liberalisme, of de huidige vrijzinnigheid, niet minder gevaarlijk is dan die van de 19de eeuw (men leze het boekje van prof. Runia 'I believe in God'), zal het hier moeilijk mee hebben.

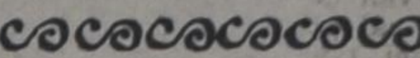
In de derde plaats in 1963 werd in Grand Rapids de Ger. Oecumenische Synode gehouden. In de Acta van deze Synode lees ik in enkele korte zinnen dat gedeelte wat ik miste in het Nederlands rapport, in deze woorden: 'Niet slechts weigerden de Gereformeerde Kerken aansluiting aan de World Presbyterian Alliance, de I.C.C.C. en de N.A.E. of the World Evangelical Fellowship; maar zij namen ook een sterk standpunt in tegen aansluiting bij de Wereldraad van Kerken. Van 1946 tot 1955 verklaarden niet minder dan vijf Generale Synodes min of meer nadrukkelijk dat samenwerking met de Wereldraad in gehoorzaamheid aan het Evangelie van Jezus Christus moest worden afgewezen.'

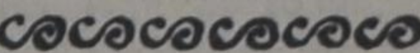
En dan werd daarna het besluit genomen, om namens de Oecumenische Synode dit vertrouwen uit te spreken, dat 'aangezien de (Hollandse) Deputaten hun studie nog niet voltooid hadden, en gezien het onloochenbaar feit dat uitgesproken vrijzinnigen actief zijn in de Wereldraad en in sommige gevallen daarin vooraanstaande plaatsen innemen, en dat sommige van de aangesloten kerken bewust toelaten en soms hoge eer toekennen aan predikers en leraars, die eersterangs-waarheden van de Christelijke godsdienst loochenen, de deputaten in hun verdere studie recht zullen laten wedervaren aan de antithese van geloof en ongeloof, de ware kerk en de valse, zoals wordt geleerd in art. 29 van de Nederlandse Geloofsbelijdenis en in Hoofdstuk 25, V, van de Westminsterse Geloofsbelijdenis, en in plaatsen van de H. Schrift als Gal. 1:8,9, 2 Cor. 6:14-18 en 2 Joh.:10,11.' (Acta, blz. 44, 45, 48)

Ik vind het jammer, dat ik in de publicatie van de Nederlandse Gereformeerde Synode geen enkele verwijzing vind naar het in 1963 en in vorige jaren ingenomen standpunt van de Ger. Oecumenische Synode.

L. Praamsma.









IK WIL GEEN KIND PER LUCHTPOST

door M. Van Nuis-Zuidema

(19)

"Ja jongen," Emi heeft haar oude plaagtoon hervonden, "wat doe je ook in zo'n druk gezin te komen! Jij verwende vrijgezel. En dan nog het hele transport meenemen. Als je maar geen spijt krijgt!"

"Kom, een paar weekjes houd ik dat nog wel vol."

Emi gaat achterin zitten. "Kom Louitje, jij bij mamma. Ad en Luci voorin, later kunnen we wel eens ruilen."

Als ze wegrijden, Ank met een vaartje achter hen aan, weet Emi achter de gesloten vitrages nieuwsgierige gezichten, maar Teds woorden "nog een paar weekjes" voelt ze als een steek in haar hart.

Het wordt een vrolijke dag. Boven de lachende, met lentebloemen bezaaide groene landen, tussen de brede Scheldearmen staat hoog de zon aan een diepblauwe voorjaarshemel. Ze rijden over hoge dijken langs het in de zon blinkende water dat rusteloos op de basaltkeien aanloopt; langs boomgaarden met hun zoete bloesemtooi. Tussen guirlandes van gouden brem en door dorpjes met spitse torentjes, die altijd ten hemel wijzen. Langs bouwlanden met het groen al uit de voren en brede, de warme zon vangende duinenrijen.

Emi's protest, dat ze veel te vroeg bij Letty zullen ankomen, waait Ted met een breed gebaar weg. Echt Canadees is z'n gedachtengang: Altijd blij zijn met bezoek. En hij als vrijgezel kent in 't geheel niet het argument: 't Komt me niet gelegen.'

Letty woont in een vriendelijk huis, midden in een rijk bloeiende voorjaarstuin. — En dat wil dan weg, is Emi's eerste reactie. Mij kregen ze nooit zover.

Letty's moeder doet open en ze herkennen elkaar direct. "O, wat is dat aardig! Jij komt afscheid nemen van Letty!"

Emi kijkt haar aan; deze vrouw met haar sterke, rustige gezicht. Emi zou door haar heen willen zien, diep in haar hart. Maar er gaat een deur open en daar staat Letty, met de baby op haar arm.

"Hoe weet je 't?" is haar verwonderde vraag.

"Geheime inlichtingendienst," schertst Emi. "Hier, mag ik je m'n zwager voorstellen? Hij komt als afgezant van het beloofde land." Het ontgaat allen, alleen Emi zelf proeft het bittere in haar woorden: beloofde land.

"O, komt u uit Canada? Ja, dat zie ik zo maar! En u heeft ons adres natuurlijk van de Verhoeventjes doorgekregen. Moeder, deze meneer kent Piet en Tine. Ze maken het best hè! En wij gaan over drie weken."

Innig drukt ze de baby tegen zich aan. "Is het niet heerlijk? We hebben er altijd naar verlangd en nu een halfjaar geleden zijn we opeens besloten."

Al pratende is ze haar bezoek voorgegaan naar de kamer.

Letty zelf is naast Ted gaan zitten, de kinderen met z'n drieën op de bank, maar Emi zou 't liefst naar de keuken gaan, waar Letty's moeder voor de koffie zorgt. Ze zou haar willen vragen: Zegt u nu eens heel eerlijk, hoe is 't nu van binnen bij u?

Als ze in de kamer terugkomt, gooit Emi voorzichtig een balletje op. Wat terzijde, zodat Ted het niet hoort: "Mijn oudste dochter heeft ook plannen, maar ik voel er niets voor dat ze gaat."

Verwonderd zien de rustige ogen haar aan. "Wij ouders mogen dit toch niet tegenhouden, als daar de roeping van onze kinderen ligt?"

Emi zwijgt, als gestoken. Praat zo een moeder? Praat ze zo uit haar hart? Of... houdt iedereen zich nu maar zo? Zijn er dan overal maskers? Opeens voelt ze die paar woorden ook als een terechtwijzing. Ze begrijpt me verkeerd, denkt ze. Helemaal verkeerd. En wat weet ze af van mijn situatie? Spreekt dan nergens meer de liefde?

Ted moet met Letty mee naar de huiskamer, naar het orgel zien. Ze struikelt haast over haar eigen woorden. "Raadt u me maar eens, of we 't mee kunnen nemen of niet."

Zacht wordt er een hand op Emi's arm gelegd. "We moeten een groot, ruim hart hebben om onze kinderen te kunnen laten gaan; een hart dat nooit zichzelf zoekt, en liefde die tot ver over de oceaan reikt."

Als ze later weer rijden, stelt Emi koppig voor zichzelf vast: en zo zal mijn hart nooit zijn.

Ted laat z'n plan voor proefpolderbezoek varen. "Ik neem er maar eens een hele lange vrije dag van," zegt hij jolig, zonder naar Emi om te zien.

"Hoi!" roept Ad. Het chaufferen lijkt hem zo gemakkelijk, dat hij best het stuur zelf eens in handen zou willen nemen.

Luci knikt met een stralend gezicht achterom. "Fijn hè!" en Emi vraagt bescheiden aan Ted: "Kan dat nu wel voor je werk?"

"Hoi!" antwoord Ad voor hem, "Oom Ted mag best een beetje vakantie nemen. Als ik later naar Nederland kom, doe ik niet anders dan hier wat rondtoeren. Wij samen hè mam, die meiden laten we dan thuis."

"Moet je hem horen!" plaagt Luci. "Ze willen jou daar niet eens!"

"O best en ik zoek er trouwens geen baas. Ik ga voor mezelf beginnen. Dat vind ik pas echt. Zomaar ergens gaan werken kun je hier ook."

"Dan ben je al gauw van plan veranderd, jochie," smaalt Luci, "van de week had je 't nog over een baas."

"O ja, dat had oom Ted me beloofd."

Fel vraagt Emi: "Is dat zo, Ted?"

Ted geeft een fikse klap op Ads schouder. "Beloofd . . . beloofd . . . dat is 't juiste woord niet. Ik heb gezegd dat ze zulke kerels als hij daar goed kunnen gebruiken."

"Stook m'n kinderen maar op!" Emi probeert het als een grapje te zeggen, wat haar niet lukt. Zelfs Ad proeft het wrange erin. "Ach mam, maar voordat oom Ted hier was wilde ik toch ook al."

"Ik niet!" Luci zegt het zo nuffig, of ze haar petticoat weer aan heeft. "Pff, dat boerengedoe."

"Ze willen daar niet eens meiden in van die gekke rokken!"

"O, en die gekke rok komt daar toch maar vandaan!"

Achter het stuur schiet Ted in de lach. "Dat weten we dan weer en Louitje zullen we maar buiten beschouwing laten."

"En moeder telt zeker ook niet," lokt Emi uit.

"Ha, moeder!" juicht Ad, "die is zo honkvast! Maar als ik heel rijk ben . . ."

"Jij met je "rijk", bestraft Emi, Louitje naar zich toetrekkend. "Wij huren een leuk flatje en laten al die onrustige vogeltjes still uitvliegen. En geniet nu maar van je eigen landje," voegt ze er meteen aan toe. "Jullie hebt er praktisch nog niets van gezien. Wat weet je ervan, en dat wil nu al weg!"

"'t Zit in 't bloed, Emi!"

"O, maar ze hebben toch ook een beetje van 't mijne en daar zit niets ervan in. Totaal niets."

In de namiddag zitten ze in een Vlissings restaurant met het uitzicht op zee. Ze hebben een lange dag achter de rug, met klimpartijen op de dijken, wandelingen door bloeiende boomgaarden, waar bewogen door een zacht windje de witte bloesem als sneeuw op hen neerviel, en een tocht over de boulevard, waar bij vloed het zeewater wit schuimend tegenaan spoot en waar Louitje zó diep voor Michiel de Ruyter heeft gebogen, dat hij het steeds niet kon zien als hij vanaf z'n hoge standplaats vriendelijk terugknikte.

Ze zagen ook de dansende loodsbootjes uitvaren en de statige veerboten juist binnenkomen.

Toch wat moe van alles, zitten ze nu diep weggezakt in de zachte fauteuils. Louitje, met z'n vinger in de mond, weggescholen achter oom Teds brede rug. Vlak voor het raam zit hij maar stilletjes naar buiten te turen, naar de hoge blauwe lucht die heel, heel in de verte in de zee vervloeit. Er vaart een boot regelrecht over het zilveren pad van de zon, naar die verre einder. En daar . . . daar kun je dus de hemel binnengaan! Met een boot dus . . . Louitjes geest is wat traag geworden na de lange dag. Hij kan dit wonderbaarlijke niet verwerken. Een handje wordt naar oom Ted opgeheven, vindt z'n kin en trekt z'n hoofd naar zich toe.

"Ging pappie ook met de boot?"

"Wat zeg je, jongen?" vraagt Ted, het handje in de zijne nemend.

Het gerammel met de kopjes houdt op. Emi laat het suikerzakje, dat ze bezig was los te peuteren, uit haar hand glijden, maar Ad en Luci schieten in de lach.

"Zo'n rare Louitje," zegt Luci gedecideerd.

Maar hij wijst in volle ernst met z'n natte duim naar buiten. "Daar kun je de hemel binnengaan. Is Canada ook hemel?"

Dich bij zijn oor fluistert oom Ted: "Nee, kleine boy," wat overstemd wordt door de uitroep van Ad en Luci: "Maar Louitje!"

Emi schudt ontroerd haar hoofd.

Louitjes al wat slaperige ogen worden groter. Hij kan niet bevroeden wat daar nu op aan te merken valt.

"Jij kleine dromer!" Oom Ted trekt Louitje op z'n knie en knuffelt hem tegen zich aan. "Canada is niet de hemel, Canada is net als hier. Daar wonen ook kleine jongetjes bij mammies. Er zijn ook huizen en straten . . ."

Peinzend trekt Louitje met z'n vingertje een denkbeeldige figuur op oom Teds mouw.

"Maar oom Ted heeft géén kindertjes.

"Nee."

Emi verschuift onrustig in haar fauteuil. Waar moet dat heen?

Plots trekt het kleine handje oom Teds hoofd weer naar zich toe. "En oom Ted woont in een heel groot huis?"

Ja."

"Helemaal alleen."

Emi zit ademloos.

"Ja, helemaal alleen."

"Naar de hemel kun je niet zomaar, hè oom Ted." Hij slaat met beide handen op z'n rode broekje, wat bedoelt, gewoon, zo, met je kleren aan.

"Nee . . ." zegt oom Ted.

"Nee," Louitjes stem klinkt wat zeurderig nu. "Dat kan als de Here je roept, maar dan moet je eerst ziek worden net als pappie, of onder een auto komen zoals Hansje."

Waarschuwend gaat z'n vingertje omhoog. "Tenminste . . . als je de Here Jezus liefhebt."

"Precies, Louitje."

Een gezamenlijke diepe zucht, maar het kind merkt het niet. Twee handjes gaan naar oom Teds gezicht en de ogen die hem aanzien, zijn opeens zo groot en helder, dat Ted z'n blik er haast voor moet neerslaan. "Zullen we dan maar allemaal naar Canada gaan, oom Ted? Ik wil zo graag een pappie!"

En alsof hij al een gunstig antwoord heeft gekregen, nestelt hij zich met de duim in de mond in de veilige beschutting van Teds arm.

Het is of er een nauwelijks hoorbare fluistering is van: "Hè ja".

Emi neemt haar kopje, waar ze vergeten heeft suiker in te doen. Een traan rolt in de koud geworden thee. Haar hart bonst en ze weet geen woorden om deze situatie te redden.

(Wordt vervolgd.)

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements	$3.00
Engagement-announcements	$3.00
Marriage and anniversaries	$4.00
Notifications of death	$4.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $3.00. Every word more 10¢.

For "letters under number" $0.50 extra.

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

With sincere gratitude to the Lord, we are very happy to announce the birth of our daughter

ELIZABETH DORENE

Bart and Tina Linker

A sister for Melinda.

May 7th, 1965.

15 Cathay St., Galt, Ont.

JURGEN MEYER

en

METJE BARNEVELD

hebben de eer U kennis te geven van hun voorgenomen huwelijk, waarvan de kerkelijke bevestiging D.V. zal plaats vinden op vrijdag 21 mei 1965 om 7 uur in de Rehoboth Christian Reformed Church te Sarnia, Ont. door de weleerwaarde heer Ds. A. de Jager.

Gelegenheid tot feliciteren in de church hall.

Zo de Here wil, hopen wij op 19 mei 1965 de 50-jarige echtvereniging te herdenken van onze geliefde ouders:

SIPKE BAKKER

en

BAKKE BAKKER—REINSMA

Dat de Here hun nog lang wil sparen voor elkaar en ons allen, is de wens van hun dankbare kinderen, 30 kleinkinderen en 3 achterkleinkinderen.

Guelph, Ont.:
J. Reitsma-Bakker
S. Reitsma
Listowel, Ont.:
W. de Haan-Bakker
K. de Haan
Wingham, Ont.:
J. Bakker
Tr. Bakker-Terpstra
Guelph, Ont.:
R. Bakker
G. Bakker-Bruinsma
Listowel, Ont.:
D. Bakker-Martens
J. Martens
Edmonton, Alta.:
B. Cupido-Bakker
J. Cupido
Wingham, Ont.:
J. Jorritsma-Bakker
K. Jorritsma

R.R. 2, Wingham, Ont.

The Lord willing we hope to commemorate with our parents and grandparents

JAN MASSELINK

and

ALI MASSELINK—HOFMAN

their 40th wedding anniversary, on May 20, 1965.

That the Lord may bless and keep them for all of us.

Toronto, Ont.:
Alice
Rexdale, Ont.:
Aukje
Agincourt, Ont.:
Murray and Jenny Visser
Jessica
John William
Alethea
Hartley, Iowa:
Bill and Marilyn
William John

R.R. 2, Claremont, Ont.

D.V. 16 mei 1965 hopen wij met onze geliefde ouders en grootouders

GERRIT JAN BRUS

en

ALEIDA GRADA BRUS-VAN ARRAGON

hun 35-jarige echtvereniging te herdenken.

Dat God hen samen nog vele gelukkige jaren wil geven is onze wens.

Grand Rapids, Mich.:
Gerrit en Marie Brus
Brantford, Ont.:
Conrad en Ann Guichelaar
Brantford, Ont.:
Siben en Margaret Smit
Scarborough, Ont.:
George en Gerda van Dijk
Brantford, Ont.:
Henry en Diane de Boer
Brantford, Ont.:
Jake en Alice Winter
Scarborough, Ont.:
Jim en Christine Vreugdenhil
Brantford, Ont.:
Mary
en 24 kleinkinderen

R.R. 7, Brantford, Ont.

Zo de Heere wil hopen onze geliefde ouders en grootouders

EGBERT BUMA

en

DELIAANTJE BUMA—PIERSMA

op 15 mei 1965 de dag te herdenken dat zij voor 35 jaar in het huwelijk werden verbonden.

Dat de Heere hen nog vele jaren voor elkander en voor ons moge sparen is de wens van hun dankbare kinderen en kleinkinderen.

Grand Rapids, Mich., U.S.A.:
Pete en Milly Buma
Voorburg (Nederland):
Akke en Kees Brouwer
Hamilton, Ont.:
Walter en Alice Buma
Sam en Margaret Buma
Dick en Thea (verloofde)
en 11 kleinkinderen.

Galamagracht 60, Ylst, Fr., Ned.

The Lord willing on May 22nd, 1965, we will commemorate with our parents

CORNELIS BRUINSMA

and

GRIET BRUINSMA—VELTMAN

the occasion of their 35th wedding anniversary.

That the Lord may bless and keep them for many years among us is the wish of their children and grandchildren.

St. Catharines, Ont.:
Teresa and Harry De Jong
Gloria, Darlene, Robert
Bill and Coba Bruinsma
Bonnie, Sandra
Jenny and Joe Verkuyl
Ronnie, Darrel
Gordon and Winnie Bruinsma
Homer and Joan Bruinsma
Timothy
Peter Bruinsma
Shirley and Gary Banks
Michael
Ann and Bob Leppard
Lori-Anne
Larry Bruinsma

35 Ghent St., St. Catharines, Ont.

---

15 Mei 1965 D.V. hopen we te herdenken de 35-jarige echtvereniging van onze geliefde ouders

SIETZE VANDERLEEUW

en

STYNTJE VANDERLEEUW—KLOOSTER

Dat ze lang voor elkander gespaard mogen blijven is de wens van hun kinderen en kleinkinderen.
8 Queen St., Dresden, Ont.

Zo de Here wil, hopen onze geliefde ouders

SIETSE KLOOSTER

en

POPKJE KLOOSTER—KUIPER

op 16 mei 1965 hun 30-jarige echtvereniging te gedenken.

Dat ze nog lang gespaard mogen blijven is de wens van hun dankbare kinderen en kleinkinderen.

Aylmer, Ont.:
Winnie en John Steenbergen
Don, Diana, Eddy en Nancy
Aylmer, Ont.:
Margaret en John Postumus
Ricky, Willma, Steve en Ronnie
Belmont, Ont.:
John en Corrie Klooster
Mossley, Ont.:
Jack Klooster

R.R. 1, Mosley, Ont.

The Lord willing on May 16, 1965, we will commemorate with our parents,

CORNELIUS VANDER PLOEG

and

CATHERINE VANDER PLOEG—DE VRIES

the occasion of their 30th wedding anniversary.

That the Lord may bless and keep them for many more years in happy union, is the wish of their thankful children:

Albert Vander Ploeg
Wilma Vander Ploeg-Buis
Nick Hogeveen
Pearl Vander Ploeg (engaged)
Gerald Bosma
Dorothy Bosma-Vander Ploeg
and Grandchildren.

Winnipeg, Manitoba.

Zo de Here wil hopen wij met onze geliefde ouders en grootouders

MARTEN KINGMA

en

ANTJE DINA KINGMA—PETERKAMP

op 17 mei a.s. de dag te herdenken dat zij 25 jaar geleden in het huwelijk zijn getreden.

Dat zij nog lang voor elkaar en voor ons gespaard mogen blijven is de wens van hun dankbare kinderen en kleinkinderen.

Jitske en Geert Horinga
Jeanette, Shirley, Albert, Barbara Ann en Anita
Bertha Kingma
Sjoukje en Peter Stob
Clarence, Anita en Marten
Marten Kingma
Gerben Kingma
Engbert Kingma
Andrew Kingma

R.R. 2, Ilderton, Ont.

1940 18 mei 1965

Onze geliefde ouders

HISKE SIEBRING

en

MARCHIEN SIEBRING—HULZEBOS

gedenken op deze dag hun 25-jarige echtvereniging.

Wij danken onze goede God voor dit heugelijke feit en hopen dit met elkaar op de trouwdag van hun enige dochter d.d. 18 mei a.s. te vieren.

Hun dankbare kinderen:
Cobble Hill, B.C.:
Harmina en Gerard
Jan
Albert Roelof Klaas

R.R. 1, Box 100A, Old Telegraph Road, Cobble Hill, B.C.

Zo de Here wil, hopen wij met onze ouders en grootouders

FOPPE WOUDA

en

DIEUWKE WOUDA—LUCHTENBURG

op 21 mei 1965 hun 25-jarige echtvereniging te herdenken.

Dat zij nog lang voor elkaar en voor ons gespaard mogen blijven is de wens van hun dankbare kinderen.

Pembroke, Ont.:
Ronny J. Rozeboom
Cora Rozeboom-Wouda
Bernhard Michael
Beachburg, Ont.:
George Wouda
Harry Wouda

Beachburg, Ont.

Grateful to the Lord we hope to commemorate the 25th wedding anniversary of our beloved parents

GERRIT JAN HULTINK

and

HENNIE HULTINK—POT

on Sunday, May 23, 1965 D.V.

That the Lord, in His grace, may see fit to spare them for each other, and for us for many years to come, is the wish of their thankful sons and girlfriends.

Grand Rapids, Mich.:
Hank and Rolina
John and Karen
Aylmer, Ont.:
Gerrit and Kathy
Wallaceburg, Ont.:
Bert
Ben

Reception: Masonic Temple, 416 Nelson St., Wallaceburg, Ont. on June 11, 1965 at 8 P.M.

On Monday, May 31st, 1965, we hope to commemorate with our dear parents

BROER (ROBERT) HIEMSTRA

and

EKE HIEMSTRA—BOERSMA

the occasion of their 25th wedding anniversary.

That the Lord may spare them for each other and for us for many more years is the wish of their grateful children.

Betty and John Veenendaal
Vicki
Tietie
Kenneth
Harry

Reception on Monday, May 31st, at home from 8:00 to 10:00 P.M. 112 N. Forsyth St., Sarnia.

The Settlement Committee of the Dunnville Chr. Ref. Church offers her

HELP AND ADVICE

to those Chr. Ref. Church families, who consider settling in the Dunnville area.

Besides the farms advertised in this paper, the committee also has knowledge of a few farms, of which the owners will sell privately.

Everyone interested in their advice or help, may contact:

Mr. W. VANDERHEIDE
(Dunnville Auto Wreckers)
Phone: 774-6912

Plotseling werd van ons weggenomen onze lieve neef

HENRY STREUTKER

geliefde zoon van Mr. en Mrs. Clarence Streutker te Embro, Ont. op de leeftijd van 22 jaar.

Gods weg is in het heiligdom.

Telkwa, B.C.:
Mr. en Mrs. R. Karsten
en familie
Drayton, Ont.:
Mr. en Mrs. P. Karsten
en familie
St. Ann's, Ont.:
A. R. Kiers
en familie
Hannon, Ont.:
Mr. en Mrs. A. Mulder
en familie
Jarvis, Ont.:
Mr. en Mrs. J. Karsten
en familie

Op maandag 3 mei 1965 nam de Here plotseling tot Zich onze geliefde vrouw, moeder en grootmoeder

MARGJE ADMIRAAL

op de leeftijd van ruim 75 jaar.

Laat vromen juichen t' allen tijd',
Om mijn gerechtigheid verblijd,
Dien lust, dien ijver nooit bedwingen;
Maar zeggen onder vrolijk zingen:
"Verheerlijkt zij den hoogste God;
"Hij schenkt Zijn knecht een vreedzaam lot!"
Dan meld mijn tong, met diepst ontzag,
Uw recht, Uw lof den gansen dag.

K. Admiraal
J. Vande Kamp-Admiraal
G. Vande Kamp
G. Vandelinde-Admiraal
K. Vandelinde
en kleinkinderen.

33905 Mayfair Avenue, Abbotsford, B.C.

Op 4 mei 1965 nam de Here op 68 jarige leeftijd na een korte ziekte tot Zich onze lieve man, vader en grootvader

KLAAS DIJKSTRA

Trijntje Dijkstra-Hoekstra
Jan Dijkstra

186 Woudfennen bij Joure, Nederland.

Joure, Nederland:
Oebele Dijkstra
A. Dijkstra-Lijzenga
Klaas, Tjitske, Romt

100 Mountain Ave. N., Stoney Creek, Ont.
Janet Zwaagstra-Dijkstra
Melle Zwaagstra
John en Nicholas

EXPERIENCED SINGLE MAN

on Dairy Farm in B.C. (Fraser Valley). Wages: $150 to $180 per month plus room and board. Contact:

SIMON ROZENDAL
R.R. 1, Matsqui, B.C.
Phone: 826-6571

ATTENTION FARMERS!!!

Are you looking for a good dairy, beef or cash crop farm?

Why not have a look in the Blyth's district, close to Christian Reformed Church and Christian School. There is a good opportunity for you.

If you are an interested buyer, and want any information, contact

G. HEYINK
Blyth' Ont.
Phone Blyth 523-9208

Wanted to rent: St. Catharines Couple with 2 children require

3-BEDROOM HOUSE OR APARTMENT

by September 1st. Vicinity Chr. School. Phone: 682-0870

EXPERIENCED SINGLE MAN ON DAIRY FARM

$250 per month plus room and board, plus bonus. A good opportunity for someone who eventually hopes to begin on his own. Write to:

Mr. S. IJSSELSTEIN,
R.R. 1, Meadowvale, Ontario.
Phone Brampton 451-3441.

---

420 Acre Farm te Koop

met 2 ton melkcontract. Deze farm is gelegen in een steeds groter wordende industriestad dicht bij London en kan gekocht worden met 100 melk koeien en een complete lijn of machinerieen, 2 grote zelfontlader silo's, milking parlor met pijplijn melker. 2 Huizen. De eigenaar garandeert 85% $5.— de honderd pond. Dit is één van de mooiste farms van Ontario, en kan gekocht worden met $65.000.- down en de eigenaar houdt de eerste hypotheek tegen redelijke interest.

En voor meer farms van 50 tot 400 acre rond Woodstock, Embro, Tilsonburg en Aylmer schrijf of bel

Mr. Jan Wybenga
BOX 73, BEACHVILLE, ONT.
TEL.: 423-6406
Vertegenwoordigt
Henry Bouckaert
Realtor, Aylmer, Ont.

Widower, 36, Chr. Ref., with 4 quiet children is looking for

LADY OR GIRL

who will help him to raise the children. Good home for right person. Jan Langendoen, R.R. 1, Fordwich, Ont., Phone 34R11.

URGENTLY NEEDED

A single man to work on dairy farm in Alliston, Ont.

NEEDED:

A single man or a married man with small family to work on a dairy farm.

NEEDED:

Two families for dairy farm and for grain and beef cattle farm.

There are opportunities for factory workers in various light industrial plants as well as Salada Foods Potato Processing Plants.

Contact:

Mr. B. SPAN
Alliston Farmers Coop
Alliston, Ontario
Phone after 6 p.m. 435-7100

or write to Rev. G. Bieze, P.O. Box 61, Everett, Ont.

Wanted:

YOUNG MARRIED MAN TO WORK ON PIGGERY

Must have chauffeur licence. House supplied with city conveniences. Close to church and city. Good wages for right man. Write to:

V. STEENSTRA
1731 London Rd., Sarnia, Ontario
Phone 542-7586

---

100 Acre Dairy Farm

tussen Hamilton, Galt en Brantford (lichte grond). 6 Kamer stenen huis, grote barns, silo, Holstein vee.

Alle nodige machinerien, McKay, Harvester.

Ruimte voor 5000 broilers.

Vraagprijs $40.000.- met $10.000.- down.

75 Acre Kleigrond

4 mijl van Wellandport, goed 8 kamer huis, beste barns, 30 zeugen. Alle nodige machinerien.

Vraagprijs $30.000.- met $7.000.- down.

JACK BYLSMA
REAL ESTATE
1607 King St. East, Hamilton, Ont.
Bel LI 9-3894

Wij hebben verschillende goede farms te koop!

Geef Uw
Adresverandering
steeds tijdig op
aan de
Administratie van
CALVINIST-CONTACT

HET DEFILE OP SOESTDIJK

Een groep van 250 buitenlandse werknemers brachten de Vorstin een grote huldiging. Op de foto verlaat een Spanjaard juist het bordes, terwijl een Griekse vertegenwoordiger zijn opwachting maakt.

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

Beroepen
te Kingston, Ont., L. Mulder te Chatham, Ont.
te Duncan, B.C., J. Boonstra te Brandon, Man.
te Rocky Mountain House, Alta., H. J. Kwantes te Ingersoll, Ont.

Aangenomen
naar Bloomfield, Ont., P. Breedveld te Strathroy, Ont.

Bedankt
voor Ladner, B.C., C. Padmos te Calgary, Alta.
voor Saskatoon, Sask., H. J. Kwantes te Ingersoll, Ont.
voor Renfrew, Ont., P. Breedveld te Strathroy, Ont.

EVANGELISM CONFERENCE IN DUNDAS, ONT.

Representatives of evangelism committees and some interested individuals of various churches met in Dundas church May 1, to hear Mr. Prinzen on the subject of "Problems of Communication". Although he did not describe aspects of his work which is in the field of social work, he did show us the problems we face in communicating the Gospel to those who are alienated from God and from society. Our present efforts of communication were examined and we were challenged to new and continued work in and by our churches **to reach the minds and hearts of** lonely people in need of the Gospel. It was the desire of those present to share the inspiration and information **received with** others. By way of these reports of meetings held, it is hoped that others too may plan to make use of the fine meetings that the Home Missions Committee of Classis Hamilton arranges to help in the work of evangelism."

L. Doezema, Secretary.

PULPIT SUPPLY REQUESTED

The Burlington Christian Reformed Church would like to have a pastor, candidate, or student for the Sundays

AUGUST 8th, 15th, 22nd, and 29th. Replies to be sent to: Mr. G. Van Schepen, 789 Sunset Drive, Burlington, Ont.

The Christian Reformed Church of New Westminster invites guest preachers for the months

JUNE, JULY and AUGUST

Any minister holidaying in our area during these months and interested in filling one of our English or Dutch services, please contact our clerk, Mr. A. H. Cook, 7777 Morley St., Burnaby 1, B.C.

INGEZONDEN

HET PAARD ACHTER DE WAGEN SPANNEN

Dit welbekende Nederlandse spreekwoord kwam ons als vanzelfsprekend in gedachten toen wij het adres doorlazen dat kort geleden door Mr. Archer, voorzitter van de Ontario Federation of Labour aan Mr. McRuer, de eenmans commissie inzake "Civil Liberties" in Ontario, werd aangeboden.

Zoals wij onlangs mededeelden had Mr. Archer een week of zo geleden enkele dingen te zeggen die direct op onz activiteiten betrekking hadden; zelfs haalde hij met naam en toenaam de Christian Labour Association of Canada er bij, en dit deed hij kennelijk niet omdat hij het zo met ons eens is! Integendeel, hij verschilt scherp van mening, en blijkbaar is hij voldoende beducht van onze argumentatie dat hij enkele pagina's aan de voornaamste voorwerpen van onze acties wijdde, namelijk de gedwongen lidmaatschaps- en gedwongen betalingsclausules in collectieve arbeidsovereenkomsten.

Slechts dit punt willen wij even aanhalen uit de presentatie van Mr. Archer, waarvan wij binnen enkele dagen na aanbieding op ons verzoek reeds een afschrift ontvingen. Het zou ons te ver voeren het gehele adres hier te bespreken.

Het punt waar Mr. Archer op hamerde, is geheel niet nieuw. Zeer waarschijnlijk hebben de meesten van ons dit al vaak gehoord. De argumentatie is ruwweg als volgt: indien op een bepaalde fabriek of een bepaald kantoor meer dan 50% van de werknemers in een geheime stemming **vóór een bepaalde vakbond** gestemd heeft, dan geeft de Labour Board aan de vakbond "certification", erkenning, zou men kunnen zeggen. Dit houdt in dat alleen deze bepaalde bond voor de fabriek waar meer dan 50% van de werknemers vóór stemde, nu de alleenvertegenwoordigingsrechten krijgt, namelijk als enige bond een collectieve arbeidsovereenkomst mag afsluiten die betrekking zal hebben op alle employees, of ze nu voor of tegen de bond gestemd hebben, doet niets ter zake. De wet vereist dan dat de bond in alle opzichten alle werknemers moet vertegenwoordigen en hun belangen behartigen. (Mr. Archer zei letterlijk: "the union is legally bound to represent everyone in the bargaining unit; pro-union and anti-union members and non-members - - -")

Dan neemt men uiteraard zonder blikken of blozen de volgende stap en zegt men: omdat we voor iedereen, lid of niet-lid, kosten moeten maken, moet iedereen dus steun aan ons geven ook, 't zij via lidmaatschap, 't zij via financiële bijdrage, en de bonden hebben 't zo ver weten te krijgen dat de wet zulke dwang zonder meer toelaat.

De fout in deze redenering is niet zo moeilijk aan te tonen. Stellen wij slechts de vraag: "Hoe komt het dat de wet in Canada over 't algemeen spreekt van **alleenvertegenwoordiging**, namelijk van één bond per fabriek of kantoor?"

Antwoord: "Omdat de bonden dit zover wisten te krijgen, eerst iedereen er van overtuigden dat het veel economischer en rechtvaardiger zou zijn als er maar één bond per fabriek was." Toen dit eenmaal was geslikt, met voorbijzien van het feit dat het voor het rechtvaardig ontwikkelen van een land nodig is dat ieder zich kan voegen bij die bond of organisatie welke zijn levensovertuiging uitspreekt, Christelijk, niet-Christelijk, humanistisch of socialistisch, toen dit geslikt was werd het volgende doel: en nu een ieder lid worden of steunen, zo niet goedschiks, dan maar kwaadschiks.

Als dit niet het paard achter de wagen spannen is, dan weten wij het niet meer!

Uiteraard heeft ieder de plicht zich van zijn sociale verantwoordelijkheid te kwijten, getuige de opkomst van Christelijke organisaties! Doch dan moet een werkelijke keuze mogelijk zijn. (In sommige uitzonderingsgevallen is het mogelijk méér dan één organisatie in een bedrijf te hebben, bijvoorbeeld in de bouwvakken. Dit ligt voor de ene provincie vaak verschillend dan voor een andere provincie, en de mogelijkheden zijn zeer beperkt, want men ziet bijvoorbeeld de timmerlieden en de loodgietersbonden naast elkaar werken, doch een keuze uit twee timmermansbonden is er meest niet.)

Mr. David Archer, vaak aangeduid als vertegenwoordiger van 500,000 leden, (hoeveel zullen hiervan lid zijn uit overtuiging?), wil geen keuze. Dat maakt hij erg duidelijk in zijn adres door bijvoorbeeld te zeggen "In Europe it is not unusual to have six or seven unions in one shop, some representing religious beliefs, other political, and on top of all this, jurisdictional or demarcation differences:" Met andere woorden: het is daar maar een raar hutspotje! **Dat over het algemeen er** maar twee of drie bonden zijn, negeert hij gemakshalve.

Zo lezen wij even verder dat volgens de Ontario Federation of Labour wij alleen maar chaos zouden krijgen indien wij het Europese systeem zouden hebben waarbij een ieder maar lid kan zijn van welke bond dan ook. Zo'n verklaring doet het wel, want niemand wil zo maar iets "Europees" aannemen, wij leven toch in Canada, nietwaar?

Ook dit is uiteraard erg goedkoop en zeer onjuist, want het is wel frappant dat de Ontario Federation of Labour en dergelijke organisaties nogal graag met Zweden lopen te zwaaien als voorbeeld hoe mooi en hoe vredig het wel kan zijn, als bepaalde punten aangetoond moeten worden, terwijl een Oost-Indische doofheid openbaar wordt indien men er op wijst **dat in Zweden gedwongen lidmaatschap in of steun aan vakbonden niet toegestaan is.**

Reeds is in principe besloten dat de misleidende opmerkingen in Mr. Archer's aanbieding vervat, rechtgezet dienen te worden. Teveel onjuiste implicaties zijn besloten in de opmerking dat "some irresponsible managements use the individual (who for a religious or other reason opposes the union) to further the propaganda battle against the union." Onze advokaat zal Mr. McRuer schriftelijk verwittigen van de juiste stand van zaken over deze punten.

In dit verband is het wel dienstig aan te halen, wat Mr. Kelsey, onze advokaat, onlangs in een persoonlijk gesprek opmerkte. Vergeet niet, zei hij, dat tientallen jaren verstreken voor al deze bepalingen die onze vrijheden beperken, eindelijk gemeengoed werden, of wettelijk waren vastgelegd. Denk niet zo maar in een jaar of wat klaar te komen, vooral daar het denkproces in onze westerse wereld, feitelijk over een tijdperk van eeuwen zich in deze richting bewogen heeft. Er zullen offers gebracht moeten worden.

Als wij het over offers hebben mogen wij u ook wel vertellen van de moeilijkheden van hen wiens namen nu gemeengoed zijn als "case" Het is wel een offer, dag in dag uit getreiterd te worden, genegeerd te worden, bespot te worden. Laten wij dit niet vergeten en laten wij onze broeders metterdaad ter zijde staan. Het is heel moeilijk elke dag weer met de nek te worden aangekeken, **of te worden beschouwd als iemand** die een afwijking heeft: omdat men belijdt dat de Here overal gediend wil worden! **Dát** is het punt!

Wij mogen hier ook wel vertellen dat totnogtoe de kosten van de "Orangeville case" zo'n $250.00 bedroegen. (Uren werk voor onze advokaat inbegrepen.) Is het teveel gevraagd als wij het zo uitdrukken: "Willen vijfentwintig mensen elk een tientje geven om dit mogelijk te maken?"

Ons aandeel in de monumentale aanbieding aan de McRuer Commission bedroeg rond $500.00. Dagen werk werd hier aan besteed. Vijftig mensen elk $10.00, en ook deze presentatie is mogelijk, en honderdduizenden, zo niet miljoenen, in ons land vernamen bovendien van ons streven via radio en pers. Wat een geweldige mogelijkheden worden ons gegeven!

C. J. L. Foundation,
The Committee for Justice and Liberty,
P. O. Box 151,
Rexdale, Ontario.

MORE SUBSCRIBERS is a must for the expansion of our paper. Would you lend us a helping hand?



STAKING OM VIJF KWARTJES...

Waterloostation in Londen: knooppunt van het forensenverkeer. Hier een beeld op een drukke ochtend: treinen genoeg, maar geen wagenvoerders... De oorzaak? Een 24-uursstaking van 175 wagenvoerders, omdat een van hen, die op een andere lijn was geplaatst vijf kwartjes minder loon zou gaan ontvangen....

TEACHERS WANTED

The DRAYTON CALVIN CHR. SCHOOL will be in need of a

TEACHER
for grades 5 and 6

Please send your applications to: MR. G. LUBBERTS, Secr., R.R. 2, Drayton, Ont.

TRINITY CHRISTIAN SCHOOL OF BURLINGTON is in need of

A TEACHER
for Primary or Senior Grades

Please apply to Miss J. Visser, 650 Walkers Line, Burlington, Ont.

The Duncan Christian School (elementary) will be in need of

A PRINCIPAL AND A TEACHER

for the next school term. Please contact Herman van Boven (Secretary) R.R. 1, Cowichan Station, B.C.

The CALVINISTIC CHRISTIAN SCHOOL of WELLANDPORT (10 rooms) needs

2 TEACHERS
FOR THE PRIMARY GRADES

Applications to be sent to: MR. H. K. BERGSMA, R.R. 1, Wellandport, Ont.

The 7-room **Canadian Christian School of Jarvis, Ont.** will be in need of

TWO TEACHERS

for the schoolterm 1965-1966.
Junior or intermediate grade. Qualified or prospective 1965 graduates preferred.

Please send your applications to the principal, MR. T. BERGSMA, Box 104. Jarvis, Ont.

THE LADNER CHR. SCHOOL requires a

TEACHER
for grades 3 and 4

for the next term. Send inquiries to: H. A. NYMAN, P.O. Box 333, Ladner, B.C., Canada.

GALT CHRISTIAN SCHOOL SOCIETY plans to open their two-room school September 1965 and is in need of

A PRINCIPAL
and
ONE TEACHER

For inquiries please write: John Veenema, Secr., 37 Myrtle Ave., Galt, Ont.

Due to expansion the TIMOTHY CHRISTIAN SCHOOL OF BARRIE, ONT. will need

A Fourth Teacher

(qualified) for the middle grades (about 25 pupils).
Barrie is only 50 miles north of Toronto. It is the gateway to the North with plenty opportunity for skiing, swimming, boating, fishing, etc.
Please send applications to Mr. Bert Schaly, Secr., R.R. # 1, Thornton, Ont.

The WALLACEBURG "CALVIN" CHRISTIAN SCHOOL SOCIETY is in need of

A TEACHER
for the lower 2 grades.

Starting September 1965.
Present teacher leaving to further her education.
Please write stating experience and qualifications to: Mr. Gordon Spiering, Secr., R.R. 3, Wallaceburg, Ont.

URGENT
THE BROCKVILLE CHRISTIAN SCHOOL
needs a
PRINCIPAL
for the schoolterm 1965-1966.

Please send applications to the Secretary: DAVE WEIMA, R.R. 3, Brockville, Ont. or to the Principal: MISS R. VAN WESTENBRUGGE, 300 King Street East, Brockville, Ont.

The EDUCATIONAL COMMITTEE OF TIMOTHY AND GRACE CHRISTIAN SCHOOLS IN WEST TORONTO

invites applications from qualified male teachers for the position of

VICE-PRINCIPAL

at Grace Christian School in West Toronto.
Write to: Mr. H. VANDEBURGT, Principal, Timothy Christian School, 28a Elmhurst Drive, Rexdale, Ontario, and state qualifications, experience (teaching and other), grade preference, and your phone number. Please, give the names and addresses of two references.

The John Calvin Christian School of STRATHROY, ONT. will be in need of

A TEACHER

for one of the primary grades.

Applications, stating qualifications and/or experience to be sent to the Principal, Mr. G. H. Bonekamp, Box 728, Strathroy, Ont.

The Board of the JOHN KNOX CHRISTIAN SCHOOL OF BRAMPTON invites applications from
QUALIFIED TEACHERS
for grade 2-3, 4, 5 and 6. for the school term 1965-1966.
Also needed is a
SUPPLY TEACHER
for the senior grades for one or two days a week.
Please send references and information stating experience and academic standards to the principal:
Mr. H. A. VANDERWINDT,
% John Knox Christian School
McLaughlin Road South, Brampton, Ont.
The 8-room John Knox School is in the favourable located growing town of Brampton, near the City of Toronto.



150 JAAR MILITAIRE WILLEMSORDE

Eind april j.l. is in Den Haag het 150-jarig bestaan van de Militaire Willemsorde herdacht. Op de foto poseren de dragers van de orde, onder wie H.M. de Koningin en Z.K.H. Prins Bernhard, voor het paleis Huis ten Bosch.

VROUWEN RUBRIEK



Redactrice: Mrs. A. Wagenaar
58 Warwick Rd., Stoney Creek, Ont.

Faith and Money

Not so long ago we attended a league meeting of our ladies' societies. There were many ladies present. Perhaps because the title the speaker had chosen for his subject sounded interesting: "Mothers wanted!".

You could hear a pin drop while the speaker had the floor. I am not planning to comment on the entire speach. But there was one matter I would like to dwell on for a while. The speaker himself was much concerned about this matter also: how the mothers of today handle the money.

Now mind you, this was only one of his points. While we were having the discussion, it was only logical that we came to talk about building churches and schools, and maintaining them.

This has always been a very touchy subject among our immigrants. Some of us do support church and school, others don't or they support the church only.

Now we all know very well that for those who do support both church and school it will mean a great sacrifice. If parents want to support their church and also want a christian education for their children, there will be problems. Financial problems!

Often there are children to be sent to grade school, and at the same time older ones have to go to high school.

There are parents who pay twenty dollars or more every week for church and school. A great faith and trust in God is needed to make such a sacrifice. But how fortunate that there are parents who are able to do so!

Think of the scores of parents who would like nothing better but to have a christian education for their children, but for whom it is impossible. Financially that is. There are mothers who are determined enough to get christian education for their children, to go to work again one ore two days a week.

There are, however, also mothers with frail health or with small children. They are not able to add something to the family income. Yet, they too would like their children to attend a christian school. This is not a simple matter at all.

It took me a few minutes to write all this down, but during the discussion it was much sooner clear that the school problem was quite an actual one for many parents. And it was no wonder that some mothers would like an answer to their many questions.

What are we to do?

It was, of course, quite difficult for the speaker to give advice. Every case is usually different. But, said the speaker, there is something wrong with a lot of christians. We lack faith!

Said the ministers "We should not always talk so much about money where church and schools are concerned. We should build churches and schools and open the doors wide . . . for everyone! And trust in the Lord, for He will provide!"

To be honest, I was somewhat shocked. Was the problem, that seemed so enormous in our eyes, that small?

Were we lacking faith and could we therefore not send the children to the schools of our choice? One may freely call the words of the speaker courageous. I, at least, was not ready then to repeat them after him. Sure, the Lord provides for our needs and He cares for us. We experience that every day. But it is a fact that He gives a lot more earthly possessions to the one than He does to the other. Why? — I do not know. But He does! And in order to exist in this world we do need money.

God in His wisdom, however, has seen to it that the gift of salvation is free to both rich and poor. Jesus Christ bought our lives when He paid for our sin on Calvary. We have just commemorated His crucifixion again. Without money we can come to Jesus Christ. But can we, in this country, get a christian education for our children without money? Is there a possibility if we have more faith?

It is easy to say that we should not always talk about money. But it is biblical if we do. We do have to sit down and count the cost before we start building. O, we have to be so careful as to what we say. Careful also how we live! Because only when we live as simply as possible can we say that we cannot afford to pay for christian schools.

We know that God is mighty and can work miracles when we have given up all hope. We do not always understand His ways nor does He always give us what we want. In biblical times God performed many mirecles. And during our life time and especially during the last war many of us have experienced miracles!

But there were at that same time many, many people dying of hunger, christians too! They would have welcomed manna from heaven, and God was mighty enough to send it. But God works in a mysterious way and He has His reasons for it.

We need faith, but with faith only we cannot maintain churches and schools. And if we do lack faith, would we not then be satisfied with the public schools?

Can we separate faith and money in this instance? When we sit down and look upon the consequences, then the spectacles are not easy to look upon. We shall need courage, to see what we see. Courage to face reality. We shall also need honesty. Honesty in our life and in our religion. This is a costly quality which demands our utmost sincerity. But only then can our faith be real and only then can we stand for and witness to a higher truth, to the saving grace of God.

Do we have inward grit and stamina which no outward circumstances, however adverse, can exhaust? It is not so simple.

Jesus had the courage to suffer for our sins because He drew on Divine Power.

And to be a christian in Paul's time also required courage, physical and moral. There was persecution, prison and death!

We do not have to sacrifice that much. Not yet! I do not want to give the impression that we do not need faith. But there are two sides to a coin and we should not only look at the one side. The other side is worth our attention also.

Jesus once said that if we only had faith as small as a mustard seed we would be able to move mountains. Doesn't the money problem sometimes seem to be as big as a mountain?

There now, you see, we are at it again! It just seems like a vicious circle.

We will have to tell God what we are up against. Not that He does not know! But it will give us inward peace and security. Faith and trust in God means that we are contend with what He in His wisdom thinks is good for us. It may be more than our neighbour is getting but it may also very well be considerably less!

We may not know all the answers yet, but let us remember in our prayers all those who wrestle with this problem.

And may God bless our efforts towards our goal: christian education for everyone.

G.W.

Kunt U hen tellen?



EVENMIN ZOUDT U HET GETAL KUNNEN TELLEN VAN HEN DIE NOG STEEDS GEEN ABONNEE ZIJN OP CALVINIST-CONTACT.

Dit is geen uiting van ontevredenheid. Integendeel.

Wij zijn blij, dat C.C. in zoveel gezinnen week in week uit gelezen wordt.

Maar er zijn er nog zoveel meer, die ons blad niet ontvangen.

Kunt U ons niet de adressen verschaffen van hen, die zich zouden kunnen (of moeten) abonneren?

Wij zullen hun graag proefnummers zenden.

Denk daarbij b.v. ook vooral aan hen, die lange tijd verpleegd moeten worden.

Of aan alleen-staanden.

Of aan hen, die U een present wilt geven.

U weet, als U een abonnee opgeeft, kunt U een boek uit onze boekenlijst kiezen. Direct na ontvangst van het abonnementsgeld wordt U dit dan toegezonden.

ABONNEMENTSFORMULIER

Hierbij geef ik op als abonné van Calvinist-Contact

Naam ....

Post-adres ....

Aangebracht door: ....

Naam ....

Post-adres ....

Aanbrengpremie: ....

Zendt dit formulier met het abonnementsgeld ad $5.00 in cash/money-order/cheque (bij cheque 15¢ extra voor bankkosten) naar "Calvinist-Contact", Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Aan:
Calvinist-Contact, Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

ADRES VERANDERING

NIEUW ADRES:

....

Naam ....

Post-adres ....

OUD ADRES:

....

Mooie Premie Boeken



voor Uw hulp

HET KOST U NIETS om in het bezit te komen van een aantal mooie en goede boeken. U behoeft alleen het gesprek op Calvinist-Contact te brengen, als U op bezoek bent bij familie of vrienden, die ons blad nog niet lezen. De rest is niet moeilijk. De enige bepaling is, dat U tegelijk met de opgave van het nieuwe abonnement het abonnementsgeld van $5.00 opstuurt.

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt mag U een der volgende boeken kiezen:

DE ILLEGALE WERKER, door Anne de Vries.
Dit boek geeft een bijzonder belangwekkend aspect van de gehele verzetsstrijd. Het is een treffende, boeiende beschrijving van de typen van illegale werkers, en verder van hun leef- en werkwijze, van hun lotgevallen na arrestatie. Een spannende documentaire.

ENCYCLOPEDIE VAN DE BIJBEL, samengesteld door Dr. C. N. Impeta.
Deze encyclopedie is een handige wegwijzer door de Bijbel.

JOHANNES CALVIJN, ZIJN LEVEN EN WERK, door Dr. R. Schippers.
Deze biografische schets presenteert treffende bijzonderheden uit het leven en de arbeid van Calvijn.

HEDEN ZO GIJ ZIJN STEM HOORT (Bijbels Dagboek).
Recensie-schrijvers hebben indertijd dit dagboek aanbevolen als een der beste en nog is het niet verouderd.

DE CHRISTENREIS, door John Bunyan.

DE CHRISTINNEREIS, door John Bunyan.
Beroemde boeken van de wereldberoemde schrijver Bunyan. Boeken die hoog zijn aangeschreven in de literaire wereld.

DE BRUG, door K. Norel.
In deze roman tekent de bekende schrijver K. Norel welke moeilijkheden vaak veroorzaakt worden wanneer gezinnen van het platteland naar een grote stad verhuizen. Er is echter vaak een brug om de moeilijkheden te overwinnen.

ROME EN DE REFORMATIE, door A. S. Besselaar en J. Spoelstra.
Dit aantrekkelijk geschreven boekje handelt over "een eerlijk gesprek tussen de Roomse Kerk en de Kerk der Reformatie."

LUTHER — Zijn weg en werk, door W. J. Kooiman.
De schrijver geeft in dit boek een inzicht in het boeiende leven van deze strijdbare reformator.

OP DE MAN AF (Boeket-reeks)
Dit boekje is geschreven door de bekende Ds. Okke Jager, die inderdaad de kunst verstaat om dingen op de man af te zeggen.

VERLEIDENDE GEESTEN, door Dr. A. B. W. M. Kok.
Een zeldzaam interessant boekje, dat U in het kort op de hoogte brengt met de dwaalleringen van verschillende sectarische richtingen.

BRIEVEN UIT DE HEL, door C. S. Lewis.
Deze brieven, geschreven door Schroefstrik, staatssecretaris van de hel, aan zijn neef Galsem, vormen een schriftelijke cursus voor jonge duivels. Zij leren, hoe zij geraffineerd en subtiel de mensen in hun macht moeten krijgen.

DE GROTE SCHEIDING, door C. S. Lewis.
Neen er is geen ontkomen aan. Een hemel met een klein stukje hel bestaat niet. Het is onmogelijk om ook maar iets dat bij de duivel hoort in ons hart te houden. Satan moet er uit.

REIS NAAR VENUS, door C. S. Lewis.
Op zijn reis naar Venus ontmoet de hoofdfiguur, Ransom, een nieuw paradijs, hetgeen de auteur alle gelegenheid geeft tot een fantastisch verhaal met een diepe zin.

HET DUIVELSEILAND.
Een uitermate boeiend verhaal over de Franse strafkolonies geschreven door een ooggetuige genaamd Charles Pean.

SLOEBERKE SLOB, door W. Laatsman.
Velen houden van "Laatsman-boeken" omdat ze zo populair geschreven zijn.

•

Omdat wij tegenwoordig extra pagina's geven in de Engelse taal, zijn voor het aanbrengen van nieuwe abonnees nu ook Engelse boeken verkrijgbaar.

Voor elke nieuwe abonnee:

THE FLASHLIGHT, by Jean G. Fisher.
A little booklet, but a great story. Tom Perkins comes into conflict with his own conscience. He experiences a difficult time to find the right attitude. A fine story for children from 8—11 years old.

THE GUN, by John Vriesinga.
An exciting story of the experiences of three boys, and a gun. Boys, and girls too, of 8—11 years of age, will enjoy it tremendously.

MARTYR OF THE CATACOMBS.
An emotion stirring chronicle of the persecution and triumphs of First Century Christians.

CONFLICT WITH DARKNESS, by Virginia Blakeslee.
She vividly portrays the harsh realities of heathen darkness put against the power of God's Word.

AND TO THE ESKIMOS, by Stanley Ledyard.
The testing and trials of a modern Missionary adventure.

AMAZON MOON, by Rosemary Conningham.
Deep and practical spiritual lessons drawn from thrilling accounts in the deep Jungles.

WHEN THE BAMBOO SINGS.
By experienced Missionary Douglas C. Percy, a true life story of a young African and his love for a maid of another tribe.

JOHN THE BAPTIST, by Dr. F. B. Meyer.
A clasp between the Old and the New Testament. Portrays humility, courage, devotion.

MARTIN LUTHER THE MAN, by Ruth Gordon.
The personality of Martin Luther, his character and purpose. The The background to his God revealed doctrine of Justification by Faith.

Voor twee abonnees:

LIVING IN A NEW COUNTRY, by T. C. Van Kooten.
An interesting study on the integration of immigrants into the life of their new country.

THE STOWAWAY, by Wm. R. Rang.
Hendrik Tromp has one thing in mind; he wants to find his father. But he does not know where he has to look for him. He hides as a stowaway on "The Golden Horn", but is detected. What follows takes the readers (boys and fathers alike!) all along; they want to stick with Hendrik until he finds the solution.

A PREY TO SATAN.
A moving story which is often filled with suspence. The main characters in this book are people of the Reformed Church.

IN THE MIRROR.
This book is published in connection with the Centennial of the Christian Reformed Church in 1957. Dr. Kromminga reviews what the Christian Reformed Church has done, and ought to do. "In the Mirror" reflects theories and ideas which are sound in doctrine and wise in counsel.

MET ENGELS DE WERELD IN
Een handig en goed boekje om Uw kennis van het Engels wat op te halen.

CHRISTIAN COURIER
A SUPPLEMENT TO CALVINIST-CONTACT

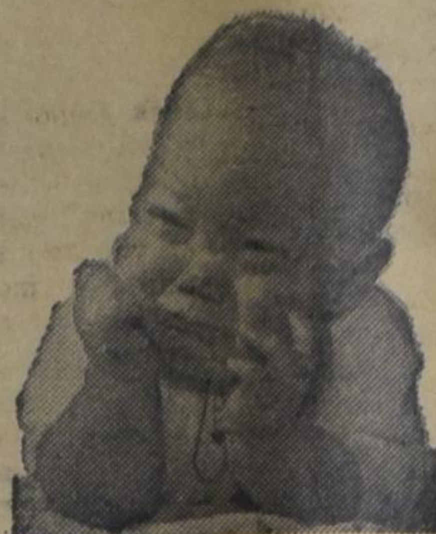
Editors: Dr. P. Y. DeJong, Rev. F. Guillaume, (Mrs.) Bernice Schrotenboer, (Mrs.) Ineke Parlevliet.
Managing Editor: D. Farenhorst.
Publisher: Guardian Publishing Co. Ltd., Box 312, Station B, Hamilton, Ont. Phone 547-1488 and 547-1489.

BABIES, MONKEYS AND BLOOD

by Dr. J. van Belle, M.D.

THE RHESUS FACTOR

The baby has arrived! At birth it looks quite healthy and normal but in the next twenty-four to forty-eight hours it becomes deeply yellow and the doctor decides that the newborn needs an exchange transfusion. Although the parents knew beforehand that this was a possibility, it still comes as a shock. The blood groups of the parents are 'mixed up': the father is Rh(esus) positive and the mother is Rh(esus) negative. What is the Rhesus factor, why do babies become yellow and what is an exchange transfusion?



As I said, the Rh factor refers to your blood group. Not only does your blood belong to the ABO system but you are also either Rh positive or Rh negative. As you have noticed already, the letters Rh stand for the word 'Rhesus'; the blood group was discovered by research performed with one particular type of monkey, the Rhesus monkey.

The discovery was made not too long ago, just after the second World War.

Approximately 85% of the population is Rh positive and 15% is Rh negative. It was found that when blood of an Rh negative person comes in contact with the blood of an Rh positive person his system will begin producing antibodies. (The reverse is not true — people with Rh positive blood do not produce antibodies when the blood comes in contact with Rh negative blood). Antibodies belong to the defense mechanism of the body. In this particular case the antibodies attack the red blood cells of the Rh positive blood and destroy them. This is exactly what happens during pregnancy when an Rh negative mother bears an Rh positive child in the womb.

This takes place as follows.

Although the foetal and maternal blood circulations are independent there is always some leakage of foetal blood into the maternal blood during the pregnancy. The Rh positive blood of the child will stimulate the system of the mother to produce antibodies. Unlike the blood, the antibodies do cross the placenta to enter the blood stream of the foetus and begin to destroy its blood. The results may be disastrous for the infant. Due to the rapid destruction of the blood cells the child may become anemic, i.e. there are too few cells to carry enough oxygen to the different parts of the body.

First the heart will beat faster, pumping the blood in a shorter time through the body in order to compensate for the loss of cells. When the anemia is very severe, however, the heart will fail in pumping enough blood through the foetal blood system and the baby will swell with water (it becomes 'oedemic'). This can cause death before the baby is born and nothing can be done about it.

Secondly, the products of the destruction of the blood are now present in a larger quantity. Before birth there is no problem in this respect. The placenta gets rid of them. After birth however, the baby has to clear its own system through the functioning of the liver. When it is unable to do this the baby becomes yellow, of what is called 'jaundiced'. The disease is called the hemolytic disease of the newborn. One component of the destroyed blood is bilirubin, which, when present in sufficient quantity, will attack the brain cells, causing nerve defects and idiocy.

Thus, when the liver of the newborn is not able to remove this bilirubin quickly enough, other means must be found to remove this harmful substance. To bring this about the baby is given exchange transfusions. For this purpose the umbilical cord of the baby, which contains three blood vessels, is used. A catheter (a small polyethylene tube) is introduced into a vein and slowly 10 c.c. of blood is withdrawn; in its place is injected 10 c.c. of Rh negative blood of the same ABO group as the bay's. This is repeated till 300 c.c. or 400 c.c. of blood is exchanged, depending on the size of the baby. Several of such transfusions may be needed before the baby is well enough to go home.

* * *

Not all couples whose blood groups are Rh incompatible have yellow babies. As a matter of fact only ten percent of Rh negative mothers run into trouble. This has several reasons. The child of an Rh negative mother need not be Rh positive. Only when the father has a dominant Rh positive factor (the D factor) will the child be Rh positive. When the father does not posses this factor the child has a chance to be Rh negative. Secondly when the mother and father are incompatible with respect to the ABO system the mother often does not even have a chance to form antibodies against the Rh factor. This in itself is a complicated business, and I mention it only for the sake of completeness as well as a sort of comfort.

When problems do arise, the first baby is usually healthy and it is only with the second child that there is sickness. With the first baby the antibodies are produced for the first time by the maternal system and their titre (quantity in the blood) rises only slowly and is usually not high enough to affect the baby. The second baby however works as a booster dose in immunization. The system by this time is able to produce antibodies immediately and the renewed stimulation causes a very rapid rise in antibodies. With the third baby the production is still faster and greater. This is why the offspring who are born later are affected more and more severely.

Lately a new technique has been developed in New Zealand. When it is almost certain that a baby will die in the womb as result of Rh incompatibility, pre-birth transfusions are carried out. A fine catheter is introduced through the mother's abdominal wall directly into the baby's abdominal cavity. From there blood is absorbed into the infant's body. The first Canadian doctor to try this was Dr. R. Friesen. In 1964 he carried out 44 transfusions in 23 babies and saved eight of them. It is of course the question whether the eight babies really would have died had nothing been done. A lot of research is and can be carried out in this field.

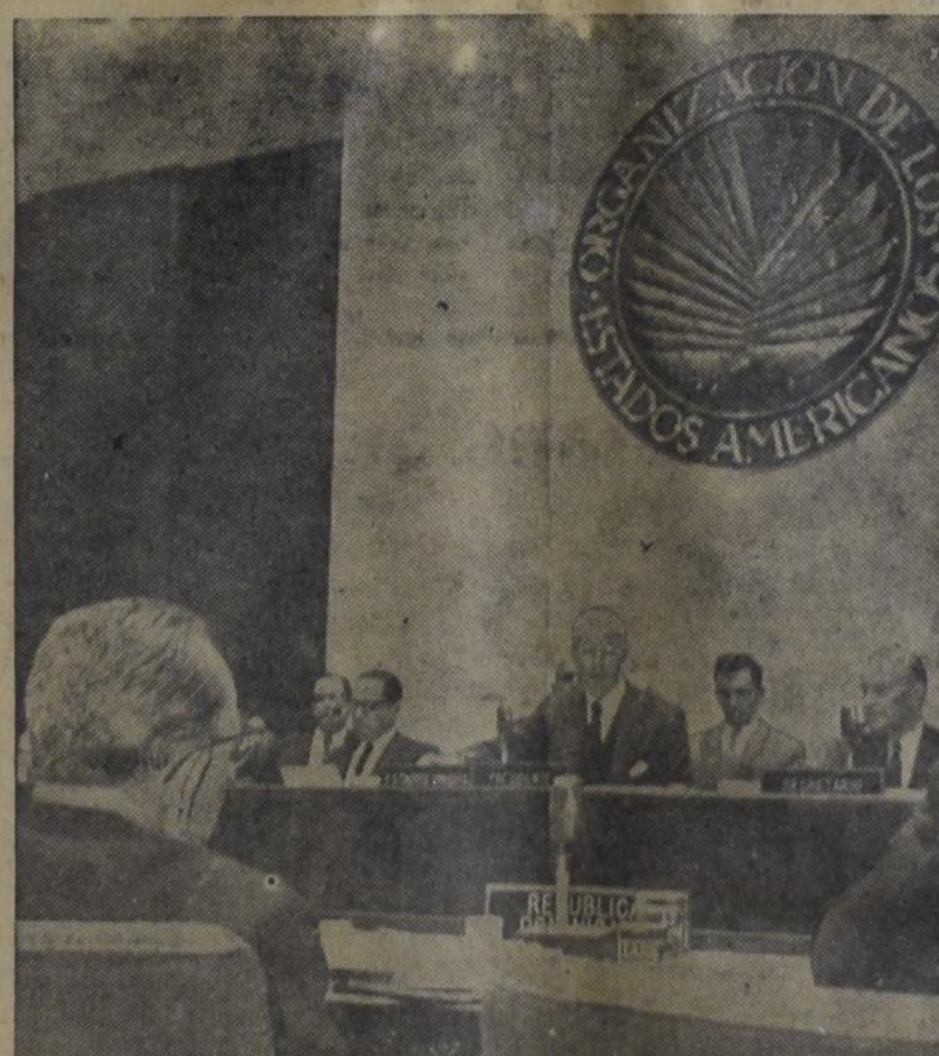
If I . . . Would I . . . But I Can

If I could have lived,
And followed Him then,
Would I have loved more,
This Savior of men?
If I could have seen,
Him curing the blind,
Would I see more now,
O Lord of mankind?
If I could have felt,
His hand on my brow,
Would I love Him more,
Than I love Him now?
If I'd have been asked,
Would I've paid the price?
Would I have known Him?
When the cock crowed thrice?
Would I wipe the blood?
That slipped past the crown?
Or would I with mob,
Shout Lord Jesus down?

— — —

But now is today,
And now I'm alive,
And now I must fight,
For Him, through my strife.
I lived Lord, and saw,
And laughed when You died,
I helped those who scorned,
I Thee crucified.
Ah, we will all die,
In future as past,
But thru saving grace,
Our die has been cast.

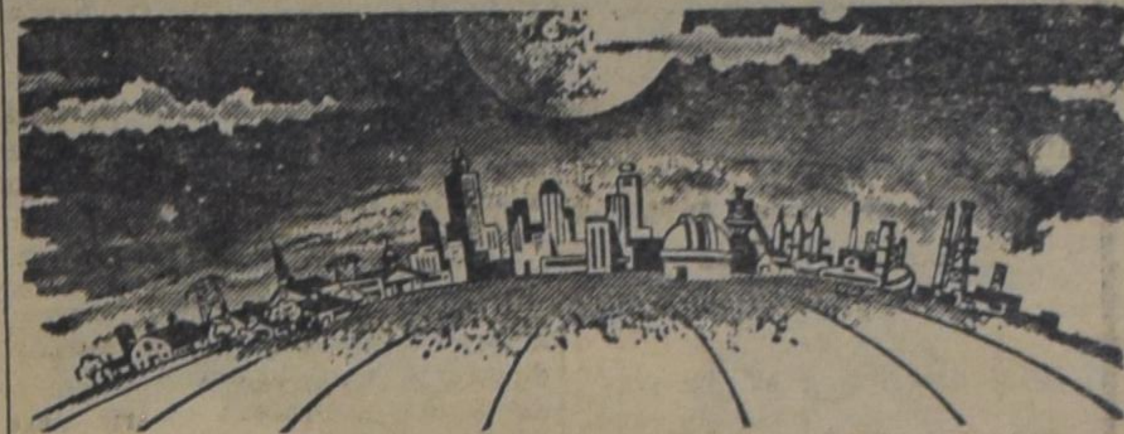
Christine Praamsma.





UNITED STATES EXPLAINS TO OAS—At an informal meeting of the Organization of American States in Washington, U.S. Ambassador Ellsworth Bunker (center background) explains why President Johnson ordered Marines and Paratroopers into revolt-ripped Santo Domingo, Dominican Republic—to evacuate and protect American and other nationals. Also shown are Dominican Amb. Dr. Jose Antonio Bonilla (back to camera); Dr. Jose A. Mora (at Bunker's left), OAS secretary general; and William Sanders (at Bunker's right), assistant secretary general.

THE WORLD AROUND US



TROUBLE IN SANTO DOMINGO

BY JOHN VRIESINGA

The tiny Dominican Republic turned into another of the world's trouble spots last week. How long it will hold the headlines and what the outcome of the recent events will be is, of course, impossible to say. But it does seem as if the situation is the potential seed of more unrest in years to come.

The republic itself is so small and insignificant that possibly few even know where to look for it on the map. But then a trouble spot anywhere in the world is important today, what with a constantly tense situation between east and west, and the intensity of the propaganda war being waged beween them.

To the West the Dominicon Republic presents a rather painful problem for the simple reason that it is located well in the western hemisphere. If you'll take the trouble to study your atlas you'll find the tiny state right in the middle of the Caribbean Sea, next to Cuba on the West and Puerto Rico on the East. It is, like its neighbours, an island state, but it shares its island with Haiti, which occupies its western point.

Its troubles are very confused and complicated as one may almost naturally expect from a Latin American country. The republic was, after colonial days, under American control. In 1930 a military dictatorship under Rafael Trujilo started. He was assassinated in 1961 after which followed a period of turmoil with one coup after another. Finally free elections brought a Mr. Juan Bosch to power as the Republic's first non-military leader. The man with the Dutch name however couldn't rule without the support of the military leaders, who had enjoyed power for so long and when he didn't satisfy them they got rid of him in 1963 and installed a civilian triumvirate to rule the country. The accusation against Bosch was that he had communist sympathies.

Democracy seems a plant ill suited to the soil of the island, because the triumvirate soon ended up in another virtual dictatorship under a Scottish automobile dealer by the name of Donald Reid Cabral. Of course Mr. Reid was powerless without the aid of the military who supported the gradual switch. On the other hand he tried to outsmart his generals by instituting a system under which no military authority held his position long enough to plot an overthrow of his government. He relied on one faithful friend, a general by the name of Wessin, to uphold his dictatorship.

However, either general Wessin's power was not sufficient or the dissatisfied military got used to their schedule of constant rotation so that they could safely resume their plotting. At any rate, they succeeded in staging another revolt, which started April 24, dethroned Mr. Reid, and proclaimed the return of former president Juan Bosch from exile (in nearby Puerto Rico) as the new ruler.

Mr. Reid hastily retreated leaving the scene for unknown destinations and for a while it seemed as if the revolt was merely another minor incident in the republic's revolt spattered history.

Things took a turn for the worse, though. Mr. Reid's strongman, general Wessin, decided that he wouldn't give in that easily and the result was a full scale civil war between loyal troops and rebel troops.

What the revolt was all about seems to be almost forgotten in the ensuing struggle. Mr. Reid had introduced austerity measures which were to bring the island's economy into healthier shape. But it seems that many of the islanders didn't appreciate austerity any more than the military enjoyed their loss of power.

The significant fact was that there was fierce fighting going on in the Dominican Republic. Rebels and loyal troops were fighting for the control of the island right in the capital Santo Domingo. And where there is fighting today one can be sure that the communists are not slow in trying to make the most of the situation.

Americans were reminded of the unrest that led to the take-over of Cuba by communist Castro a few years ago. They know that Castro could count on the support of international communism to spread his sphere of influence right under the nose of Washington. And president Johnson wasn't taking any chances. As soon as he realized that the situation held the seeds of danger he sent marines into the country, ostensibly to protect American lives and to guarantee an orderly and safe departure of whoever wanted to leave, but there was no doubt in anyone's mind that he had other intentions as well.

As of today (May 3) there are some 15,000 American troops in the Dominican Republic. They have been in actual battle with rebel forces and the latest confused reports seem to indicate that their presence and action has given general Wessin a new lease of life. Former president Juan Bosch, still awaiting the outcome of events in Puerto Rico, said that another 24 hours would have seen the rebellion through. He also said that it is up to the United States now to restore democracy in the Republic. These statements amount to a concession of defeat.

Was there real danger of a communist take-over? And was the danger significant enough to warrant president Johnson's drastic steps?

Rumors have it that Juan Bosch was pro-Castro. But while he was still in power Castro himself decried Bosch as an American puppet. Bosch' supporters say that certainly there were communists, or at least leftists among the rebels. But then, they say, this was a popular uprising, there were extreme rightists among Bosch' supporters as well.

The organization of American States, of which of course the U.S. is by far the largest and most powerful member, doesn't appreciate president Johnson's hasty action. He could at least have asked the opinion of the other members, they say, or even notify them of his intentions. President Johnson did neither. As yet it seems that his fears of a new Cuba have prompted him to enter a situation from which it will not be easy to retract gracefully.

Entering a foreign country with armed troops, even if there's a revolt going on, has never been an approved policy in the free world. That approval will not be forthcoming now, unless developments in the very near future show the necessity of president Johnson's action.

HAMILTON HIGH BUILDS REPUTATION

EXCELLENT PERFORMANCE OF "THE MIRACLE WORKER"

The auditorium of the South Mount Secondary School with its seating capacity of 750 was barely large enough to hold all the people who had come to see the annual performance of the Drama Club of the Hamilton District Christian High School. On the first evening which was April 29, almost every seat was taken, but on the following evening the auditorium was filled to capacity. Not only the presence, but also the response of the audience was clear evidence of the appreciation for this branch of the activities of Hamilton's Christian High.

This year William Gibson's play "The Miracle Worker" was chosen for the annual event. On both evenings the students captivated the crowd with their presentation of this difficult play. Director Allan Romkema of the staff of the H.D.C.H.S. received a well deserved ovation from the audience and a lovely present from his students.



Pity is an obstacle to love, but obedience is an integral quality of love. Annie Sullivan had to subdue a stubborn and combative Helen Keller.

THE PLAY

Helen Keller was born June 27, 1880 in Alabama. When she was six months old she became deaf and blind. From her seventh year on, Anne Sullivan educated her, teaching her writing and even speaking. Helen Keller studied at Harvard University. She has written several books. The play, however, pictures the early childhood of Helen Keller and the courageous efforts of her teacher, Miss Sullivan.

A brief description of the play was given on the program and reads as follows:

"THE MIRACLE WORKER is principally concerned with the emotional relationship between the lonely teacher, Annie Sullivan, and her blind charge, Helen Keller.

The play deals with love and pity, understanding and ignorance. Helen's parents do not know HOW to love the afflicted child. The parents are overcome by pity and pity is an obstacle to love.

Only when Annie Sullivan arrives is Helen denied privileges. Because Miss Sullivan realizes that obedience is an integral quality of love, she teaches the child to obey.

A miracle happens. A human being, formerly sequestered from other human beings, formerly trapped in her own secret world, discovers communication.

Annie Sullivan is an instrument in the hand of God, for it is He who works the miracle."

DIFFICULT ASSIGNMENT

Mr. Romkema had given himself and his students a difficult assignment. I would not say that this play seemed to present more difficulties to the players than last year's "Our Town", but the former was far less controversial than the latter. In "Our Town", life without Christ was vividly portrayed. The significance of this play did not come to expression in what the people possessed, but in what they lacked. None of the persons in "Our Town" (and together they were a cross section of our nation) found an ultimate goals in life. This very fact was one loud cry for a Saviour.

"The Miracle Worker" was of an altogether different nature. It did not require the audience's own interpretation, but it threw the problem straight into your lap.

Here are a father and a mother, who rejoice in the birth of a baby. Very natural; until they make the painful discovery that their child is deaf and blind, and therefore mute. And, again very natural: the mother feels a soul-renting sorrow and the father can hardly suppress his obstinacy. I am inclined to say that the mother (Doreen Van Keulen) and the father (Fred Spoelstra) were at their best in this part. These characters were life-like; indeed, you are inclined to comfort them. The mother pours out all the pity she has, but her child does not respond, — cannot respond. The father, who really wants to love



The goal is being attained. Here Helen starts to discover and to spell the word "water."

his child, but who cannot. All his emotions rebel against the fact that this child is his.

Instead of receiving a careful and intelligent education, Helen becomes the victim of the emotions of her parents. Because she lacks the most essential senses, her parents allow her to do whatever she wishes. The result is, of course, that Helen cannot be handled at last. She ignores everyone, is not obedient to anyone, and communicates with no one. Unknowingly these parents have made their own and their child's burden heavier. Because of her deafness and blindness Helen lives in a world by herself. No one steps into that world, not even her close relatives, afraid of making her circumstances even more grievous. However, the effect is controversial; it makes Helen's life more miserable, although she does not realize it herself.

Not because they see their mistakes, but desperation leads Helen's parents to accept the offer of Anne Sullivan, a teacher, who has been blind herself and who has received her training in a school for the blind.

Miss Sullivan soon discovers the problem. She is willing to accept the challenge under the condition that she be left alone with Helen.

Miss Sullivan sees Helen's predicament very clearly. This child craves for love but hates to be pitied. Helen has never been taught to obey, and yet there cannot be an exchange of love without obedience.

How true! Nevertheless, this axiom is often denied. Helen's parents fail to see this and so do many people in our day. Love without obedience is a body without a soul: it cannot live. The first thing Miss Sullivan has to do is not to teach Helen how to speak or how to communicate, but how to obey. However, there is that colossal obstacle of how to penetrate the shell of this seemingly helpless child. She is deaf and she is blind.

This was the core of the play, and it was performed magnificently. It is impossible to mention all the players and all the students who took part in this performance. The main characters like Fred Spoelstra and Doreen Van Keulen, Calvin Schrotenboer and Nelly Klein, and all the others, did a tremendous job. They all may know that they gave entertainment on a very high level. However, I would single out these two: Addy Vuyk, who played the role of Helen Keller and Ida Zietsma who portrayed Anne Sullivan. Their performance was just great.



After the performance, the cast presents Director Allan Romkema with a beautiful present.

In the program it was said that Anne Sullivan was an instrument in the hand of God, for it was He who worked the miracle. This is very true. God does work His miracles. This does not mean, however, that these instruments are lifeless tools. Anne Sullivan had to teach Helen obedience, but it meant that she had to subdue Helen in the literal sense of the word. Helen was a rebel, who wanted to have her way at all cost. If this would mean a fight with her teacher, she would fight (and fight they did). To make things worse, Helen sensed too well the support of her parents. They did not agree with Miss Sullivan's methods, and Helen was only too happy to utilize this attitude. How much this demanded from Miss Sullivan is impossible to express in words. But it was acted out in a brilliant manner.

Patiently, even sometimes despairingly, Anne Sullivan's love won. It was won because Helen learned to obey. When this moment arrived, and when Helen felt that there was water at the pump, and even tried to say the word: wa - - wa - - wa-ter, a deep happiness and gratefulness filled the heart of Anne Sullivan, — of Helen's parents, — of the entire audience.

The law of God demands obedience: "Thou shalt . . ." and "Thou shalt not . . ." Yes, but this law is preceded by an expression of love: "I am the Lord (Jahwe) YOUR God."

Obedience is an integral quality of love.

D. Farenhorst.

Let's Play Chess

Editor: Mr. C. HESS

SOLUTIONS OF THE MARCH PROBLEMS

No. 148 (Würzburg)

This problem shows close cooperation between the white Queen and Bishop. The diagram tells us that mate may be given by the Queen if the lady will be covered by the Bishop. The diagonal QB8 to R3 is the one along which the two pieces have to operate. This makes us find the solution. 1. B-R3, threatens (imagine that black does not play) 2. Q-N4, followed, whatever black may do now, by 3. Q-B8 checkmate. This is an excellent example of a threat. A few people asked for some explication. There is one nice variation: after 1. —, P-R4, white sacrifices the Queen by 2. Q-R6 ch. If the King takes the Queen, white mates him by 3. B-B8; if he tries to escape in another square, the Queen moves to B8, mating him as well. This is a first class problem indeed. We wonder how Würzburg got such a brilliant idea.

No. 149 (Ebben)

This is a rather easy problem, but it has some surprising variations. 1. R-K5, thr. 2. R-B5. After 1. —, Q-K5 (pins the white Rook), 2. NxP mate follows, for the Queen itself is also pinned. Both black Rooks may try to pin their white colleague effectively, but they do not succeed: 1. —, R-K5 will be answered by 2. B-Q5 mate, and 1. —, R-K6 by 2. Q-B1 mate. If black's Knight takes the Rook, square K7 is open for the white Knight and it is checkmate again. I was happy to hear that several of our people really enjoyed this problem.

No. 150 (Von Holzhausen)

The idea of VonHolzhausen is quite the same as the one of Würzburg. I gave a clear indication when I published it, but it did not help very much. Again the Bishop makes room for the Queen. This time the diagonal is R1-R8. Notice that there is no threat, because the King has a way out to N7. 1. B-R8, P-B5 (if the King would move, his Majesty would get checkmate at B1 by the Queen); 2. Q-N7, K-K8 (forced); 3. Q-R1 mate.

No. 151 (Eerkes)

At a first try to solve this problem, you discover the weakness of square KB5. This leads to the key-move: 1. P-N4. If black would take it en passant (PxP e.p.) 2. NxP mate would be the answer. The threat is simple, for the key-move covers the critical square. The help of the Rook might be missed. So the threat is: 2. N-N5 mate.

This March series was definitely not too easy, was it?

APRIL PROBLEMS

Problem No. 155 as printed in the Second Series of the April Problems has a black Queen at KN6. This is a misprint for there is no black King. *This Queen* should be considered as a King.

C. Hess

Dr. P. Y. DE JONG — Rev. F. GUILLAUME

Dr. R. KOOISTRA — Dr. P. G. SCHROTENBOER

SERIES OF OUTLINES ABOUT THE COVENANT PEOPLE IN THE CRUCIBLE

No. 31

NEW BEGINNINGS HAVE THEIR DIFFICULTIES

(Ezra 3:1 - 5:2)

BACKGROUND NOTES

Few sections of Old Testament are less well-known and yet of such great importance for our understanding of the days of our Lord and his disciples than the records which speak of the return from Captivity. Here foundations are laid for the future. The people have returned according to the good word of the Lord. Glorious promises are being fulfilled. Which are some of these given by Isaiah? (cf. esp. Isa. 40-45) The covenant God is continuing his work of bringing forth salvation through the promised One for the ends of the earth. To bring forth that promised One the people must and shall return to their own land.

The material found in Ezra and Nehemiah actually constitutes one book. They deal together with quite a long span of history, almost 150 years. Nor is the material arranged chronologically. Perhaps that makes it somewhat hard for many of us to understand clearly what happened. Ezra worked in the new land after 458 B.C., about eighty years after the initial Return. And the story for this discussion deals with the time immediately upon the Return, hence long, long before Ezra was even born. What further complicates this section of ch. 3:1 through 5:2 is the inclusion of 4:6 through 23, a historical detail which occurred about the time of Ezra or shortly before. Why do you suppose the writer introduces this material of much later date?

What we must learn to see here the triumph of God's gracious covenant. He remains faithful to his word of promise and therefore to his people. And all who trust in and obey him find true joy in his service. Even though such trust and obedience involves us in much difficulty and disappointment, this cannot rob us of the delight of knowing that God is our God and will fulfil all his promises in our lives.

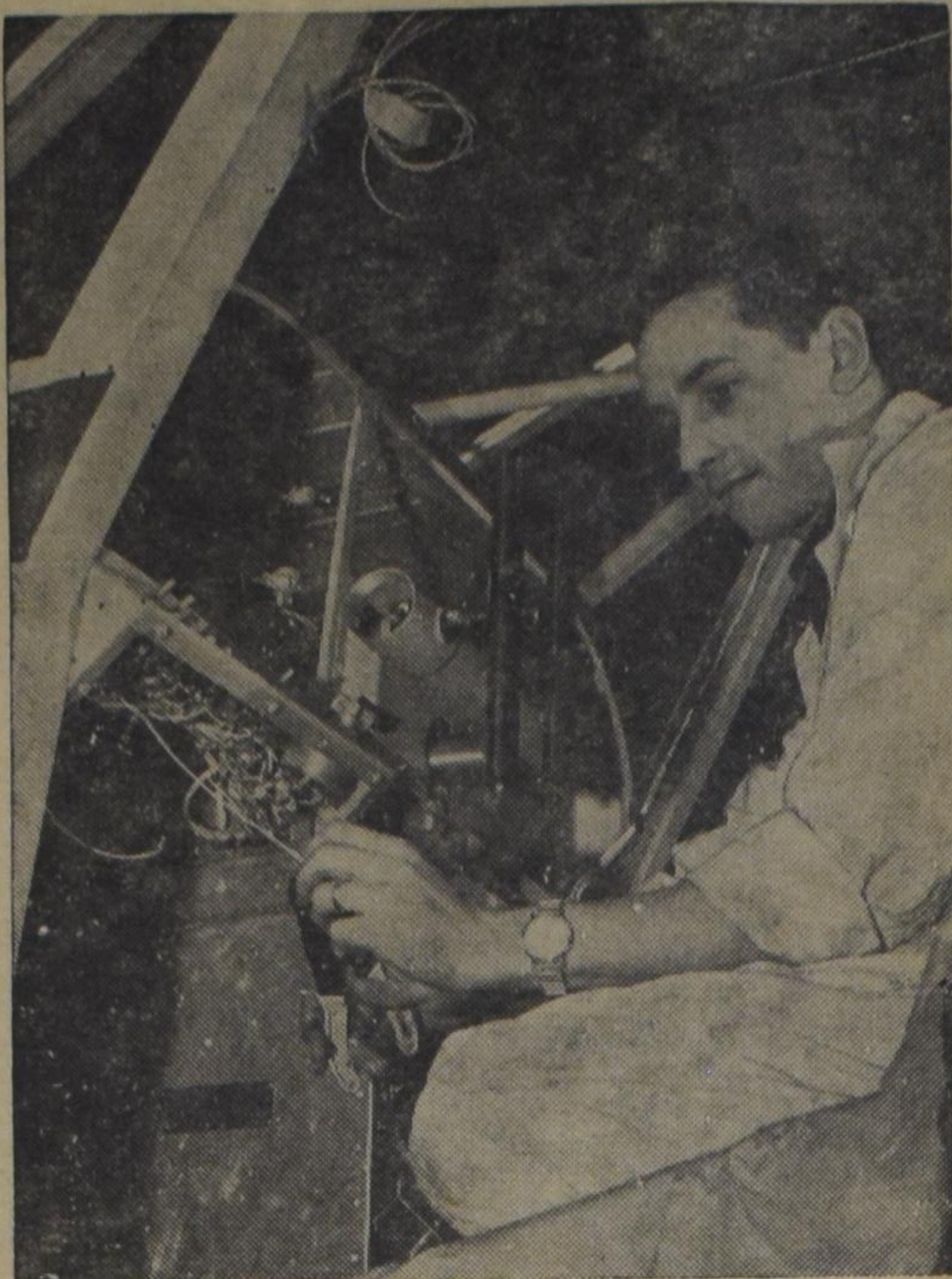
THE OUTLINE

1. **Whole-hearted seeking after God,** (3:1-7)
   a. Little is known of the precise time when the exiles actually got back into the land, except that this was about the year 537 B.C. Now some time later, how many months is not clearly indicated, they hold a great feast. This is the feast of the tabernacles. What was this feast? In which month was it held? What was its significance? Why was this such an appropriate feast to be held by the returned people?
   b. We notice that the people have learned much during the Captivity. Here they place God first and seek to bring praise and glory to him. For which sins esp. had they been led away captive? Notice who are the leaders. What do you know about Jeshua from Zechariah 3? Show from this how Israel needed a better high-priest than Jeshua. Who was Zerubbabel? How were church and state related under Israel? What contact and cooperation should there be between church and state now? Should national leaders set a godly example in their worship?
   c. Take note of the immense amount of offerings which the people brought. How was all this possible? Notice that in addition to this there was also the free-will offering. What lessons can we learn from Israel's giving? How did all this giving point forward to Christ and his coming? Do you think church and school expect too much of our finances in these times? Why do you suppose these people gave so willingly and liberally?
2. **Rebuilding the temple,** (3:8-13)
   a. The altar was much more important than the temple. Why? Yet soon the people also busied themselves by preparing materials for another temple. What had happened to the one built by Solomon? Notice how Cyrus helped in this. Of what value was such a temple? Why don't we have such a temple now?
   b. Notice all the regulations which are carried out. Why was this necessary? The time of laying the foundations was one of great rejoicing. Notice what the people did to show their joy. Yet there were those who wept. Why? Was this entirely wrong?

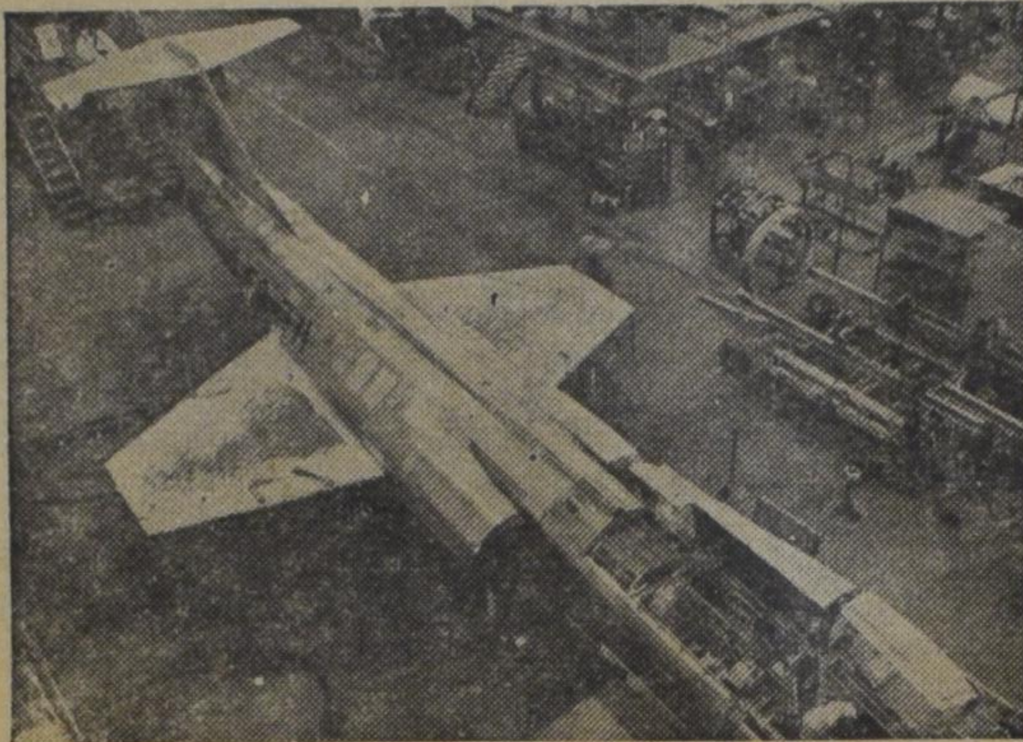
      Do you think this was the weeping of unbelief or the weeping of contribution at the thought of past sins? Should there be any place for sorrow and weeping in our spiritual exercises? Would this be a minimizing of the great salvation accomplished by Christ? Do you think ours is sufficiently a worship filled with joy? If not, why not, Can this be remedied?
3. **The opposition is much alive,** (4:1-23)
   a. Perhaps the returned exiles thought all would be well with them in the land of their fathers. Yet soon they experienced difficulties and opposition. What were some of their problems? Note that the land was by no means barren and uninhabited. The poor had been left there; others had been sent in from elsewhere. Now in such a mixed population the returned exiles were to serve the Lord obediently. No wonder so many problems arose in connection with worldliness. The wall between Israel and the nations was already now crumbling.
   b. The enemies are not mentioned by name. Yet they have a plan for swallowing up those who returned; by joining them in worship. The leaders refuse to allow this. Was this wrong? Shouldn't they have offered them membership in the new Jewish community? Explain.
   c. When the returned exiles refuse to compromise, the enemies become vicious. Show how this is often the case throughout church history in the struggle to remain true to God's word. What does the opposition do? Here follows a long section which relates that the opposition worked over several generations. Always God's people in every generation are up against the same adversaries. Too bad that so many who claim to be believers refuse to take such adversaries seriously.
   d. So successful is the opposition, that the work ceases for a while. Trace this history through the several kings mentioned. Can you show that the world actually never tolerates the true church but strives in one way or another to destroy it? What were some of the methods employed by the adversaries?
4. **but God's word prevails,** (5:1,2)
   a. If success were dependent upon the people, well-meaning and enthusiastic as they were in the beginning for the Lord's service, that temple would never have been rebuilt. Sixteen long years pass, during which little or nothing is done. The people dare not arouse the opposition again; meanwhile, they are busy with their own houses and lands and fields. (Notice esp. the prophecy of Haggai — what he has to say about these years of neglect.)
   b. The honour of the Lord is here at stake, not because God needed such a building for his worship but because he sought a people ready to show their love and loyalty to him in spite of all opposition. Thus the Lord begins to chastise them. (cf. Haggai) But even this does not stir them up to the work which had to be done. Thus God sends his two prophets, Haggai and Zechariah. Who were these men? What is the difference between their message?
   c. It is this word of the Lord, so often neglected by God's people and always despiced and rejected by the world, which like a mighty wind stirs up the leaders. Notice how the word was brought with authority. Why can and must this be done? It is this word which the Lord honours. Faithful preaching here produced the fruit of obedience in the lives of the leaders and the people. Now the temple is worked on until at last some four years later is it completed and dedicated to the Lord's service. (cf. ch. 6:15f.)

Modern Aviation Industry

Canadian aviation prowess, a prime factor in welding tight the widespread, boundless reaches of a vast country, has often flown leader in new aerial techniques. Air photography for map-making, low-pressure balloon tires for landing on virgin territory, airborne geophysical observations, landing devices for securing helicopters during rough weather at sea—these developments stem from a people made air-minded by circumstance for fifty years. Today, with exports taking a strong, climbing turn (1964 saw a 130 per cent export gain to a total value of about $250,000,000), the Canadian aviation industry, linked with its lusty young partner, the aerospace business, is looking forward to the future. From a twin-engined aircraft that can take off and land vertically and yet travel at 350 miles per hour, to vital satellite parts and scientific rockets, from ultra-sophisticated navigational systems and aircraft simulators to airplane galleys including the kitchen sinks, Canada's manufacturers are now placing fifth in what is probably the most competitive business in the world. With a line of famed, special-purpose aircraft to their past credit—the hard-working *Beaver* and *Otter*, the swing-tail *CL 44* and *Caribou*—new shapes are now appearing in the yawning hanger doors. In Montreal, Canada's new *CL 84* tilt-wing, VTOL aircraft is under power tests. In Toronto the sturdy *FBA-2* utility freighter has already been built for buyers ranging from logging companies to charter services. In Winnipeg new, super-*Black Brant* Mark IV rockets are readied for the upper atmosphere and in Georgetown, Ontario a successful cross between a helicopter and autogyro is proving its versatility. Canada's aviation industry is zeroed in for wider, brighter skies.



Near Toronto, a Found Bros. FBA-2 utility "flying truck" freighter is manufactured.

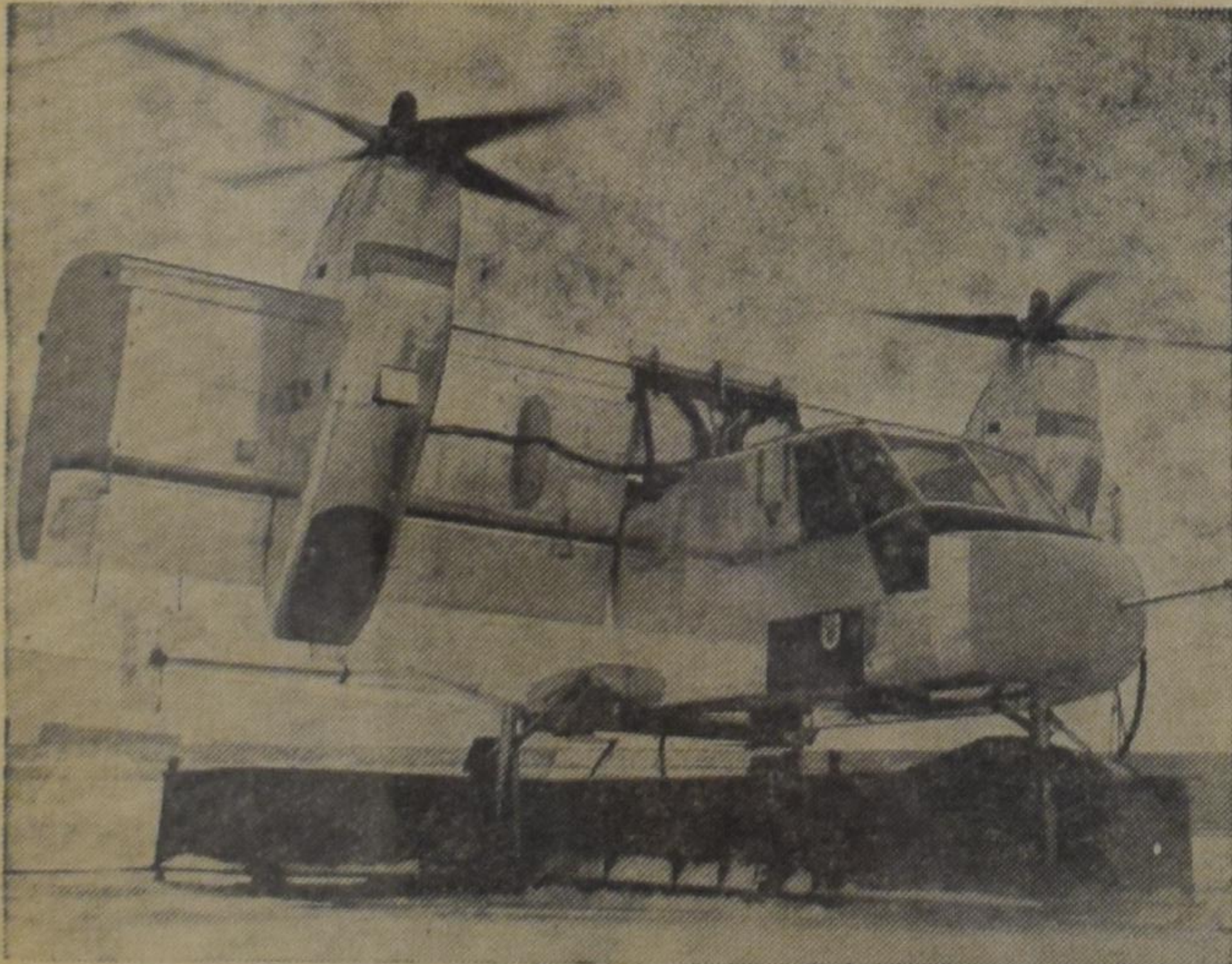


High view of *Starfighter* gives prominence to low wingspan ratio to fuselage length, about 2 : 5.

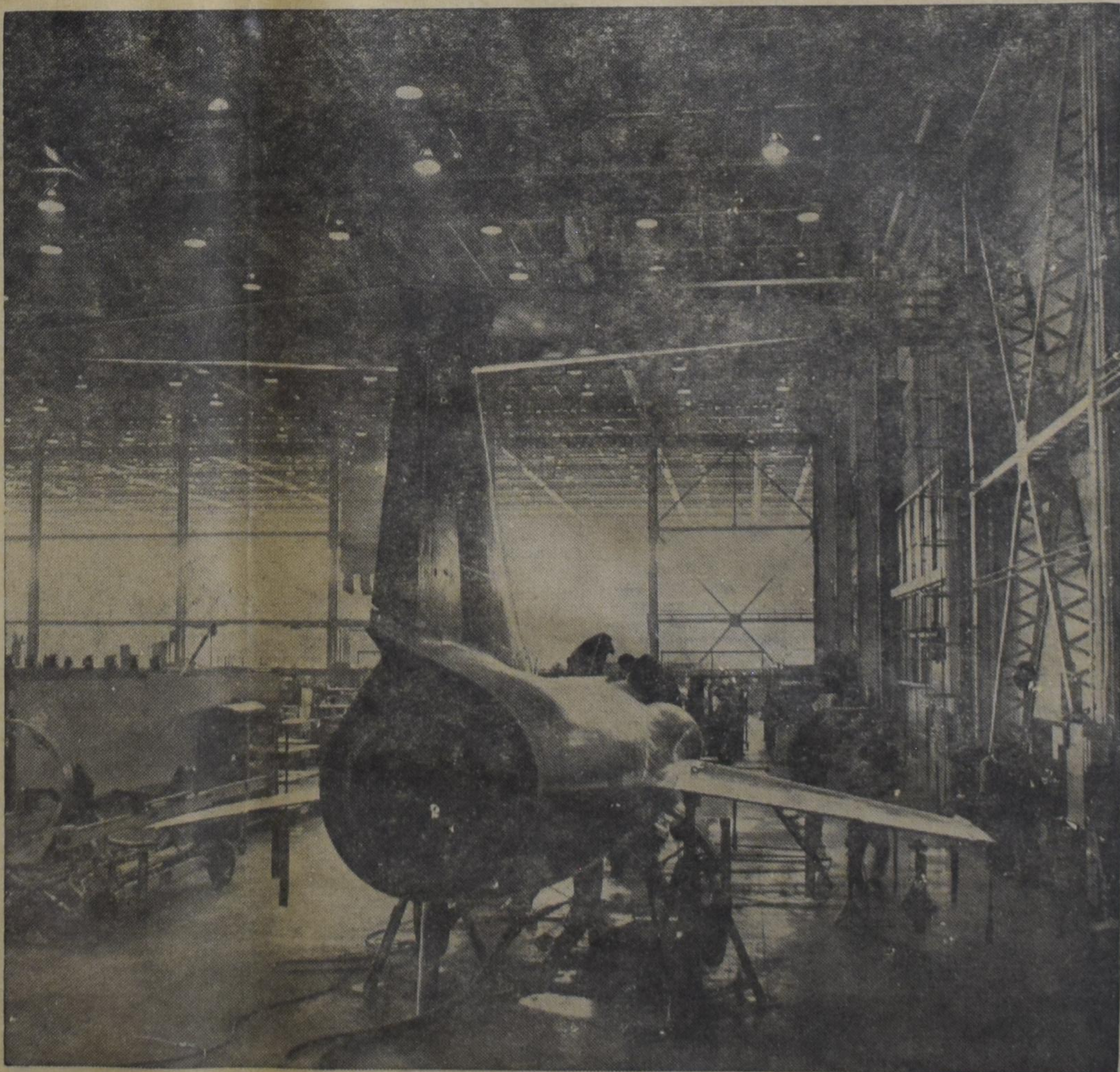
Right: Test pilot Fred Gottgetreu at the controls of flight simulation device manufactured by Canadian Aviation Electronics.

NATIONAL FILM BOARD PHOTOSTORY





Twin turboshaft engines on tilting wing give Canadair CL-84 both VTOL (vertical take off and landing) and STOL (short take off and landing) capabilities.



Supersonic CF 104 *Super Starfighter* on the production line in Montreal's Canadair plant. Powerful turbojet engine can send stub-winged fighter scorching along at Mach 2, plus.

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements	$3.00
Engagement-announcements	$3.00
Marriage and anniversaries	$4.00
Notifications of death	$4.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $3.00. Every word more 10¢.

For "letters under number" $0.50 extra.

—

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Christian Courier
Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

With great thankfulness in our hearts to our Lord we would like to announce the birth of our second daughter

CAROLYN LOUISE

A sister for Debbie Anne.

Paul and Jane Herrewijnen
nee Wesseling

May 4th, 1965.

166 Queen St. N., Simcoe, Ont.

On May 16th, 1965 the Lord willing, we hope to commemorate the 30th wedding anniversary of our beloved parents and grandparents.

UILTJE SJAARDA
and
KRISTJE SJAARDA—BAKKER

"Thou shalt beneath His wings abide
And safe within His care confide.
His faithfulness shall ever be
A sure protection unto thee."

Their thankful children,

St. Anns, Ont.:
Hilly and Dick Schilstra
Port Colborne, Ont.:
Gay and Bob Schotanus
Dunnville, Ont.:
Willy and Rickus Zantingh
Fruitland, Ont.:
Aafke and John Haveman
St. Anns, Ont.:
Pier
Wayne
and 14 grandchildren.

R.R. 2, St. Anns, Ont.

The Lord willing on May 11, 1965, we hope to celebrate with our parents

RITSKE VANDERMEER
and
TETJE VANDERMEER—SPOELSTRA

their 30th wedding anniversary.

May the Lord bless them and give them many years among us.

Kingston, Ont.:
Stuart and Sigrid Vandermeer
Karen
Toni and Joe Welt
Theresa
Toronto, Ont.:
Martha Vandermeer
Kingston, Ont.:
Dick Vandermeer

332 Yonge St., Kingston, Ont.

The Lord willing on May 18th, 1965, we hope to celebrate with our parents

DONALD DAMM
and
HARMKE DAMM—GOEREE

the occasion of their 25th wedding anniversary.

That the Lord may bless them and give them many years among us, is the wish of their thankful children and grandchildren.

Hamilton, Ont.:
John and Kathy Mans
Karen and Linda
Welland, Ont.:
Peter
John
Katie
Garry

R.R. 3, Welland, Ont., Canada

Grateful to the Lord we hope to commemorate the 25th wedding anniversary of our dear parents

KLAAS VANDERWILP
and
GEERTJE VANDERWILP—HEIDINGA

on Sunday, May 23, 1965.

That the Lord may spare them for each other and for us for many years to come, is the wish of their thankful children and grandchildren.

Scarborough, Ont.:
Frank and Cherrie Vanderwilp
Gertrude Elaine
Carrying Place, Ont.:
James Vanderwilp and Penny
Trenton, Ont.:
Robert and Marlene Vanderwilp
Carrying Place, Ont.:
Elsie and Jakob Mars
Grace Heidi
Carrying Place, Ont.:
Sidney Vanderwilp
Henry John Vanderwilp

R.R. 3, Carrying Place, Ont.

Wanted:

MAN OR MARRIED COUPLE FOR BAKERY AND STORE

MAYFAIR BAKERY

Phone no 235-1362 or write Box 586, Exeter, Ont.

With gratitude to the Lord we hope to commemorate the 25th wedding anniversary of our dear parents

HENRY DIEMER
and
MILNA DIEMER—TIJMSTRA

on Sunday, May 16th, 1965.

It is the wish of their thankful children that they may be spared for many more years to be with each other in our midst.

John
Kieme and Bob
Joanna
Joe and Glenys
Hennie
Ellen
Grace

247 Carlton Street,
St. Catharines, Ontario

On Thursday, May 6, 1965, it pleased God to call home our beloved husband, father and grandfather,

ARIE TOUW

at the age of 59 years.

His wife
Mrs. N. Touw -
and his children
Mr. and Mrs. A. Touw Jr. and family - Renfrew, Ont.
Mr. and Mrs. C. Douma and family - Renfrew, Ont.
Mr. and Mrs. J. Touw and family - Cochrane, Ont.

Cochrane, Ont.

Wanted

EXPERIENCED AUTO MECHANICS

in small dealership, Rambler-Kaiser Jeep.

Non-Union shop, pleasant working surroundings and good salary for the right man.

Close to Chr. Ref. Church and Chr. School.

For married man living accomodations can be arranged. Please write or phone:

J. & J. MOTORS LTD.
Box 835 — Smithers, B.C.
Phone 847-9838

WANTED:

EXPERIENCED OR LICENSED

PLUMBER or STEAMFITTER

FOR IMMEDIATE EMPLOYMENT

Good wages. Steady employment.

Call or write to

HENRY VANDEN BOSCH

PLUMBING AND HEATING

R.R.2, Belleville, Ont. — Phone: (Area code 613)-962-5503

CROSS WORD PUZZLE

ACROSS

1. Frog
5. "The Great Pacificator"
9. Sunk fence: Eng.
10. One of 18
11. Book-maker, for instance
12. Old womanish
14. Verb form
15. Encountered
17. Mr. Ziegfeld
18. Vigor
20. Let fall
23. Ahead
24. Cruising
26. Direction symbols
28. Lures
30. Eradicate
32. Farm instrument
35. Father: colloq.
36. Corner
38. Metallic rock
39. Goddess of destruction
41. Narrw inlet: geol.
43. Half an em
44. Butt
47. Stops up, as a conduit
49. Silkworm
50. Game of chance
51. Mend, as socks
52. Observed

DOWN

1. River through London
2. Tree
3. Cough to attract attention
4. Ventured
5. Tea
6. Mr. Chaney
7. Arabic letter
8. Cowardly: colloq.
11. Bark used for cloth
13. Long periods of time
16. One guilty of treason
19. Equal
21. Grampus
22. Boy's school
25. Soon
27. Home of Ibsen
29. Also
30. Java tree
31. Separated
33. Beaver state
34. Skin tumors
37. Hits, with the foot
40. Gentle breeze
42. Opposite of aweather
45. Russian village
46. God of fields and flocks
48. Single unit

SAME SHAH
IRAK PERU
SNARE OMEGA
HIS SO SOW
AS PAILS
STAIRS CAMP
TERNS CAROL
ARIA PALATE
SCONE OD
ABB UP ERG
MOLAR DOGIE
RUDE ERIS
NESS WEST

SOLUTION to last week's Cross Word Puzzle

Servant of Slaves

BY

GRACE IRWIN

(20)

"Where are you going?" he asked, catching the man's arm as he brushed past to re-enter the forecastle.

"Leaving you for the Guinea ship over there. Two of their men for two of ours. Commodore's orders. Lucky, eh?"

He disappeared. I will **not** go to India; I will go to Guinea: John heard the words he had uttered at Plymouth. Shocked into action, he looked around wildly. Lieutenants Rubin and Bowser were standing amidships. No other emigrant sailor was in sight.

"Hold the boat, hold it for just ten minutes," he called hoarsely, and ran to the lieutenants. No pride, no sullenness, no stoical composure mattered, and somehow the desperate longing of his soul overcame their indifference and dislike.

"Lieutenant Rubin, Sir, Lieutenant Bowser, I beg of you. Two men are required for the other ship. Let me be one. Intercede with Captain Cartaret." He hesitated, casting all his new hope on the efficacy of his plea. "It's nothing to you. It is everything to me. Put yourselves in my place, I pray you, do."

Rubin looked at him, then at Bowser. He had never had occasion to like John since dodging his blow on the Surrey docks, but he had a strong sense of caste and shared with some of his fellow-officers regret that John's punishment had lowered his class before the foremast rabble.

"Might as well go as another?" was all he said and they strode off with no little dignity, leaving John rooted to the spot in fearful hope.

He had not seen the Captain on the quarter-deck but, following the officers with his eyes, he tried to read in the exchange of salutes, the gestures, the pose, as they stood talking earnestly, the signs which would decide his fate.

It was over quickly. Rubin returned and did not leave him in suspense.

"Captain Cartaret consents," he said, not unconscious of magnanimity, for he had pleaded strongly. "He is sending your dismissal at once. Be ready in ten minutes."

"In less, Sir," said John and found some words to express gratitude, the first such words that he had required or wanted for many weeks. Still unbelieving, he was afraid to spend any time below lest the boat leave without him, and accordingly snatched only such belongings as came quickly to hand. Before his written release arrived he had taken his place in the jolly-boat of the Guinea ship.

What Philip Cartaret's thoughts were, as he saw the small craft bearing his stormy petrel out of his ship and life, John never knew. Perhaps the implacable resentment, which had rejected Admiral Medley's request at Plymouth and expressed itself repeatedly in inflicting shame or hardship whenever John crossed his path, had sated itself at last. Perhaps the disagreeable consciousness of John's steady hatred was a strain on a man who in general did his best for his crew. Perhaps he welcomed a chance to dispose, without loss of face, of a potential trouble-maker. The all-important fact was that he had yielded. Why, John did not care.

His own thoughts during the short passage to the Guinea merchantman were startingly clear, as if the flood of relief had washed away the rusty residuum of unexpectant lethargy which had weighted them for so long. He was free, and so suddenly free that there could be no sobriety, no moderation in his consideration of his freedom; free from the scene of his captivity and disgrace, free from the comrades of his prosperity and his misery, free from the particular bondage which had made him the victim of every vicious whim and from the general discipline against which he had chafed, free from the lengthy nightmare absence from England, free from the shorter voyage he had craved.

He took one last backward look at the **Harwich** and ran an experienced affectionate eye over the **Pegasus**. A Snow, slighfly more capacious than his last Mediterranean vessel, she would carry a crew, he estimated, of twenty-five. There would be room after the crowded fore-deck of the warship, and not a soul on board knew him. Apart from Hogg beside him, a quiet harmless lad, he was free of his past. Free — the advantage flashed suddenly to his mind and increased his gloating. All the taboos, the superstitious fears which had been his when he boarded the **Harwich**, all the vestiges of his ascetic control: they had been swept away when he cast off his old religious beliefs; but some sense of shame, of not indulging openly in the practices he once condemned, had kept him under an odd sort of controversial restraint.Now he was free, free to do what he liked without control. Shaftesbury might be surprised to find how literally he intended to take his injunction to discover for himself what Virtue was. He was glad Cleaver had explained the real meaning of Virtue — how thankful he should be, not to but for Cleaver, as an instrument of fate. But for his high-handed act in cutting down the hammock! John shivered with the delight of actuality. He glanced down at the small bundle of clothes and read the title of the single book he had snatched in his haste. Barrow's Euclid! It had caught his eye in the book-stall in Portmouth just before the **Harwich** sailed, and with his usual curiosity he had decided to master it. Not the book he would have chosen perhaps. His Shakespeare, his Milton, his Shaftesbury, his Voltaire, all left behind. Still —nothing could dull the beauty of the present and the future. Even Euclid might be useful.

* * *

Captain Guy James Penrose of the Guinea Snow, **Pegasus**, was standing on the quarter-deck when the men climbed aboard. John was conscious of observation, but even the fleeting wish that he were still in his midshipman's jacket and rank could not quench his exhilaration. A second-mate carried their credentials to the Captain, who glanced at them without much interest. Captain Penrose was feeling aggrieved. Usually the business of sending men aboard a man-of-war was a relief, even though the goods received in exchange were seldom of first quality. The threat of being sent aboard a warship was always a powerful deterrent to men of the merchant fleet and those disposed of in this way were usually proven trouble-makers. On this occasion, however, Sir George Pocock, giving precedence to the needs of the **Harwich**, had ruthlessly commandeered two good men, one of them a carpenter, from the **Pegasus**, and the Captain, with months of sailing ahead, felt their loss. War was on and duty was duty, but Penrose felt that the action was high-handed and somehow reflected on his dignity. His feeling was aggravated too by the bad impression he thought it might make on his passenger, Mr. Clow, who had acquired quarter interest in the ship and was returning on her to Africa.

"Send the men to me, Mr. Bates."

"Aye, Sir."

"John Newton." Captain Penrose looked from the chit in his hand to the gaunt but stalwart sailor before him. "I knew a Newton some years ago in the Mediterranean, Captain Newton. I scarcely suppose **you** are related."

"He is my father, Sir."

The Captain's pleasure in discovering a friend's son and a skilful seaman, his willingness to overlook what John could not conceal of the reason for his demotion and to assist him within his power, were of short duration. John was pleased with the recognition, more pleased with the predisposition to leniency which such recognition betokened. But his recent treatment made him look askance at friendliness. It was no part of his exuberant sense of liberty to confine his propensities in order to curry favour with his superiors; and he regarded the **Pegasus** and his sojourn on it less as means to an end than as a small stepping-stone to other means. The Captain, a fussy man of uncertain temper and no settled standards or convictions, was not likely to inspire him with a desire to please. And when he observed shrewdly, during the comparatively leisurely days at sea and the novel business of trading, that he was largely dependent on the first-mate for initiative, and anxious to make a good impression on his employer-passenger, John regarded him with indifferent contempt.

A much greater factor in determining the bent of his conduct was his popularity with the crew, a heady popularity without any precedent in his career. When he thought about it at all, he realized that on all previous occasions his relationship with such a group had been subject to restriction. At school first cowed, then precocious, on his father's ship under surveillance, in later voyages half-ascetic, half-arrogant, and during his vicissitudes on the **Harwich** never mentally or physically his own master, now for the first time he came among strangers completely indifferent to their opinion, completely unhampered by scruples. These two sure qualifications for social acceptance were enhanced by the super-abundance of animal spirits which marked his release from bondage. Always a good talker with an audience, he spiced the mess-talk of men tired of one another's company, and the mind in which profanity had been stored since childhood with horrid fascination produced it now in unabashed profusion.

In fact, now that God and the fear of God had ceased to exist, John found an excessive, but not irrational pleasure in showing his independence by blasphemy. Oaths merely to bolster a weakness of vocabulary he despised, as he did the weak-mindedness of Joe Hogg, who was horrified by his atheism, and yet blasphemed the God to whom he admitted praying. Newton, his memory stocked with Scripture verses, catechetical questions, and stanzas of children's hymns, amused himself by composing parodies on the phrases which had once filled him with fear, and soon discovered that his uninhibited tongue was regarded with admiration by his profane associates. Proficient seamanship and foolhardy daring — for with his change of fortune had come the sense that he bore a charmed life — joined with unresting ingenuity in promoting some escapade, soon made him the acknowledged leader.

(To be continued.)